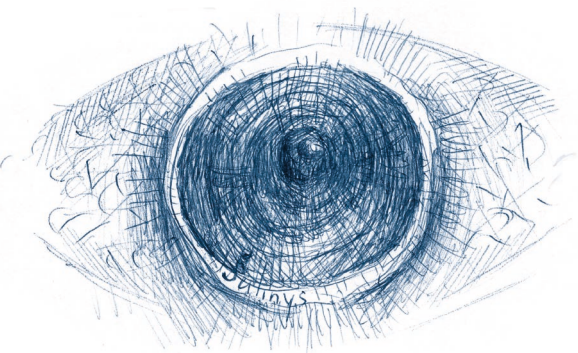

A photograph of a park bench on a leaf-covered ground. In the foreground, a puddle of water reflects the surrounding trees and sky. The water in the puddle is slightly rippled, and the reflection is clear. The ground is covered in fallen leaves, and the bench is made of dark wood. The overall scene is a quiet, autumnal setting.

Linas Poniškaitis AKMUO ŠULINŲ

Linas Poniškaitis AKMUO ŠULINY

Versmė
VILNIUS | 2018

DĒKOJU

Šviesios atminties tēveliams – Antanui ir Stasei, pirmiesiems mano eilių skaitytojams, tebelydintiems mylinčiu žvilgsniu iš Amžinybės.

Mylimai žmonai Vitai, ištikimai keliaujančiai kartu šios žemės takais.

Dėdei Juozui Elijui, knygos „Gyvieji Kristaus Žodžiai aramėjų kalba“ autoriui, didžiai prisidėjusiam prie knygos gimimo.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Linas Poniškaitis, 2018

© Ona Liugailienė, 2018

© VšĮ „Versmės“ leidykla, 2018

TURINYS

AUTORIAUS ŽODIS	10
PRISTATOMIEJI ŽODŽIAI	12
AKMUO ŠULINYS	16
BALTAS SNIEGAS	18
TAVO AKMENUKAS	21
TADA, KADA SIELOJ NAKTIS	22
KETVIRTOS SARGYBOS METAS	24
TU PRO ČIA PRAĖJAI	26
BROLIAMS	29
KELIAS Į NAMUS	30
ŽIEMA PRAEIS	32
DVI VALTYS, ARBA PETRO PAŠAUKIMAS	36
PAKLYDUSI AVIS	38
MARAN ATHA	40
NUO TOS TAMSOS	44
TAVO ARTUMOJ	47
DĖKOJU, JĖZAU, KAD VEDI	49
TĖVO GLĖBYJE	50
KAIP MEDIS ANT UOLOS	52
KAIP ŽARIJAS	55
MAŽA DIEVO KARVYTĖ	56
PAUKŠTELI, PILKAS BROLI	58
UPĖ	60
ŠIRDYJE	62
KOL VAKARAS PRAEIS	64
AR SUTIKSIU TAVE, KAI ŽYDĖS	67

SMILGA PAKELĖS 68
TAMSI NAKTIS 70
IR VĒL NAKTIS 72
NURIMO VĒJAS 75
ILGIUOS RAMYBĒS TAVO 76
LYG KAROLIUKAI 78
SMĒLYNĒS ŠALTINĒLIS 80
DĒKOJU 83
TOKS VAKARAS TYLUS 85
UŽ KRYŽIŲ... 86
DYKUMŲ KRŪMOKŠNIS 89
TIK VIENAS ŽINGSNIS 90
SPINDULIAI 92
DĒL TAVĖS 95
TAS ŠALTAS IR ŽVARBUS LIETUS... 96
EIME! 99
UŽDEKI VILTĮ 100
ŽIBINTAS 102
LELIJOS ŽIEDO ŠVIESA 104
BALTAI UŽSNIGUSIAM TAKE 106
ŠIRDŽIŲ KARALIUS 108
MANO MEILĒS GIESMĒ 110
STOTELĒ 112
ŠĮ RYTA DEBESYS... 114
PRIE TAVO KOJŲ 117
MAN NIEKAS NIEKAD NEATSTOS 118
ESU KELY... 120
ŽIEDELIS TAVO BALTAS 122

ALYVMEDŽIŲ ŠEŠĒLIUOS 124
JAU TYLIAI VAKARAS 128
ČIA ŽEMĒ TA 130
PRIE TAVO, VIEŠPATIE, ŠIRDIES 132
Į MYLINČIAS RANKAS 134
SU ILGESIU ŽVELGIU 136
ČIA TAVO NAMAI 138
IŠ MYLINČIOS ŠIRDIES 140
TAVAM DELNE 142
NUOSTABIAUSIA DOVANA 145
NAUJA DIENA 146
ATVIRA ŠIRDIM 149
KAIP MAN SEKTI TAVIM 150
AR ATSIMENI? 152
LAUKAIS RUDENINIAIS 154
TOKS SAULĒTAS RYTAS! 156
DAR NEIŠEIK 158
TIK TIEK 160
TUŠČIA ŠIRDIM 162
TAVĖS ILGIUOS 164
TAVE SUTIKAU 166
MANE TU SUSIGRAŽINAI 168
VAKARO MALDA 171
NAUJA VILTIS 172
TAVO MEILĒS KELIAIS 174
ŠVIESA, GYVENANTI MANY 176
GERA BŪTI (S)AVIM 178
YRA JUK METAS 180

KUR KAŽKADA TU GYVENAI 183
NELEISK MAN 184
IŠBLUKO ATMINTY 186
IŠDŽIŪVO ŽODŽIAI 188
MAŽOJI SKRUZDĖLYTE 192
TAVO MEILĖS PRAMINTU KELIU 194
ATEIK, PRAŠAU 196
TAVO MEILĖS AŠARA 198
TAVO MYLINČIOS RANKOS 201
ESU TOKS PAT 202
MIESTO PAUKŠTELIS
ASFALTO SPALVOS ŠVARKELIU 204
ŽALIO ŽIOGO NAUJI NAMAI 206
ŽODŽIAI 208
MANO VASARA 210
ŽIEMA 212
TARSI MEDIS 214
KOL PASIBAIGS LIETUS 218
RUDENINI VĖJAU 220
MANO KELIONĖ 222

AUTORIAUS ŽODIS

Tie eilėraščiai – tarsi lašai iš dangaus – jie atspindi man Tavo, Viešpatie, veidą...

„Akmuo šuliny“ eilės aplankė savo laiku, man to nelaukiant ir nesitikint. Tiesiog kaip žodžiai, išsilieję per širdį, nubudus naktį dar prieš auštant, tyloje besiklausant jų švelnaus tekėjimo. Jais buvau kalbinamas nakties tyloje Viešpaties, apsuptas Jo Artumo ir begalinės meilės. Jo dovanotu meilės žvilgsniu išdrįsau pažvelgti į giliausių širdies žaizdų šulinį ir tamsiausiame jo dugne žvaigždžių atspindį išvysti šviečiantį Viešpaties veidą... Supratau, kad Jis niekuomet manęs nebuvo palikęs, ištikimai lydėjo net juodžiausioj naktį ar perdžiūvusioj širdies dykumoj, kur galėjau išgyventi Jo meilės alsavimą, įkvepiantį į širdį naują viltį ir teikiantį jėgų pereiti tamsiuosius slėnius Jo dovanotu tikėjimu.

Tos eilės iš mano Tikėjimo kelionės. Jų šaltinis – meilė, o tekėjimas – iš tikėjimo. Keliaudamas kaip piligrimas, toje kelionėje esu ne vienas. Dievas, kaip mylintis asmuo, vedė ir veda per gyvenimą, maitindamas savo Žodžiu ir leisdamas atpažinti Jo meilę ir išgyventi ją savo ir kitų bendrakeivių širdyse bei Kūrinijoje paliktuose pėdsakuose. Tai Jo šviečiančio veido blausūs atspindžiai įsisunkė į eilėraščius, kurie netikėtai iškritę, tarsi lašai iš dangaus, gaivino mano išdžiūvusią širdį. Buvau ne tik atgaivintas, bet ir paguostas, nudžiugintas ir gausiai apdovanotas Viešpaties meilės puotoje prie gausiai padengto stalo. Jam vienam esu dėkingas už gyvenimo malonę, kad esu Jo mylimas sūnus ir ta Jo nuostabia meile galiu su visais dalintis...

Mano tikslas ir yra pasidalinti Tikėjimo Kelione, Kelionės atradimais ir džiaugsmais, padrąsinti skaitytojus ieškoti Viešpaties Artumo ir Jo ženklų mūsų sielas ištinkančiose tamsiosiose naktyse ir dykumose, ir kartu atrasti, kad širdies žaizdų šulinys gali virsti Jo malonės, susitikimo su VIEŠPAČIU vieta...

Fotografijos atsirado gerokai vėliau. Jos skirtos ne tiek iliustruoti eiles, kiek vaizdais perteikti rūpestingą Kūrėjo meilę, supančią mus Jo paliktoje Kūrinijoje ir kalbinančią atviras savo mylimų vaikų širdis.

Dar vėliau, jau ruošiant spaudai knygą, dailininkės Onos Liugailienės paprašytas, pasidalinau rankraščių kopijomis. Tai ji pastebėjo ir, ištraukusi iš rankraščių paraščių, knygos puslapiuose „apgyvendino“ paraštinius piešinėlius, paversdama juos knygos iliustracijomis, tarsi avelės, jaukiai išsibarsčiusiomis po knygos lapų ganyklas... Ačiū jai.

Mielas skaitytojau, linkiu palaimingos kelionės neatrastais eilėraščių takais. Jei juose sutiksi Tą, kuris pirmas tave ir mane pamilo, mylinčioj širdy išsvajojo ir ištikimai lydi į Tėvo Namus, būsiu laimingas.

Linus Poniškaitis – lašasdangaus

Juozas Elijas, išveivis (JAV)

bibliistas, poliglotos

Nors aš nesu lietuvių kalbos specialistas, bet JAV mokyklose dėsčiau įvairias kalbas ir jų literatūrą, tarp kitų graikų ir lotynų. Perskaitęs autoriaus kūrinius susidariau įspūdis, kad jis yra gabus ir subrendęs rašytojas, ir manau, kad jo kūryba turėtų būti plačiau žinoma.

Kūrėjas, tverdamas pasaulį, visur paliko savo pėdsakų. Rašytojo uždavinys yra tuos pėdsakus atrasti, aprašyti ir kitiems tokiu būdu juos perduoti. Knygos pavadinimas „Akmuo šuliny“ išreiškia žmogaus padėtį pasaulyje – mūsų akys visos tikrovės nepajėgia matyti ar suprasti, mes gyvename lyg šuliny ir matome tik daiktų ir įvykių šešėlius. Panašiai graikų filosofas Platonas kalba apie žmogų, gyvenantį lyg urve, iš kurio tikrasis pasaulis matomas tik šešėliuose.

Autorius prieš kelerius metus sukūrė bent šimtinę eilėraščių, kuriose tos mintys išplėtojamos jausminga religine forma, lyg jis būtų piligrimas, keliaująs nuo vienos šventovės prie kitos, ieškodamas dangaus šviesos. Lašas po lašo ir akmenį pratašo – sako patarlė. Žmogaus suakmenėjusi širdis pamažu ištirpsta, plaunama gyvojo vandens, ir tikrovė po truputį ryškėja stebėdama žvaigždėtą dangų šuliny.

Kitas Lino kūrybos ypatumas yra jo sugebėjimas panaudoti turtingą lietuvių kalbą. Jo eilėraščių žodžiai skamba negirdėtai, pilni gyvybės. Eilutės labai trumpos, žodžiai skverbiasi tolyn ir gilyn, kaip lašas vandens, ieškodamas šulinio dugno.

Tikiuosi, kad autoriaus knyga padės visiems skatytojams įžvelgti Didžiojo Kūrėjo pėdsakus gamtoj ir žmogaus širdy.

Alfredas Guščius

rašytojas, poetas, literatūros kritikas

„Akmuo šuliny“ – tai pirmosios Lino Poniškaičio knygos pavadinimas. Dauguma iš beveik šimto eilėraščių turi biblinę vertę. Tuo galima buvo įsitikinti net 2018 metų „Poezijos pavasaryje“, kuriame L. Poniškaitis ir grupė kitų poetų skaitė poeziją šv. sesers Faustinos namelio kieme.

Autoriaus eilėraščiai kitokie – struktūruoti, rimuoti, turi aiškų siužetinį audinį, turi ir pavadinimus, asocijuota mintim, panašūs į alegoriją bei psalmę.

Šios knygos motyvas – Biblijos minčių ir jausmų refleksija bei atgaila. Netgi ne religinėse eilėse (yra ir tokių: „Rudenini vėjau“, „Žiema“, „Mano vasara“, „Maža skruzdėlytė“, „Tavo meilės ašara“...), kur neminimas nei Jėzus, nei Tėvas, nei bažnyčia, nei tikėjimas, L. Poniškaitis įsileidžia į begalinį ir amžiną ilgėjimąsi, kuris yra ne kas kita, kaip Dievo ilgesys...

Eilėraščiai daugiaaukščiai, žodingi, būtina pabėžti autoriaus rimavimo meistriškumą. Ši eilėraščių knyga – didelis turtas religinės poezijos lietuviškuose aruoduose...

AKMUO ŠULINY

2009 12 25

Akloj tamsoj,
šaltam šuliny
mane ištroškusi
randi –
ištroškęs aš
nuo to vandens,
kurio negėriau
nuo rudens.

Šuliny s gilus,
sekus vanduo,
jame – aš užmirštas
akmuo,
apsamanojęs,
be vilties,
apsunkęs nuo kietos
širdies.

Bet šuliny
nors ir gilus,
dugne – kaip veidrody
dangus –
ten dieną naktį
aš regiu
spindėjimą dangaus
žvaigždžių.

Tu taip prakalbini
mane,
užmirštą šulinio
dugne –
ir aš laimingas,
kad randi
mane vėl gyvą
šuliny.

BALTAS SNIEGAS

2009 12 26

Tylu. Naktis. Nemiega niekas
ir nieks negrįžta į namus –
tiktai iškritęs baltas sniegas
nušviečia praeitus metus.

Šviesu širdy, kaip prakartėlėj –
ir tarsi asilas džiaugiuos,
išvydęs mažą kūdikėlį,
užgimusį šaltuos namuos –

namuos, kur niekas nebemyli
ir kur atvėso židiny –
ateina Tavo meilė tyliai
ir švelniai paliečia širdis.

Ji glaudžiasi, nepriekaištauja,
suvilgo ašarom akis,
padovanojus džiaugsmo saują,
vėl atveria namų duris –

duris į tylą – ten, kur lieka
viltis sugrįžti į namus –
ten, kur iškritęs baltas sniegas
nušviečia praeitus metus...

TAVO AKMENUKAS

2009 12 27

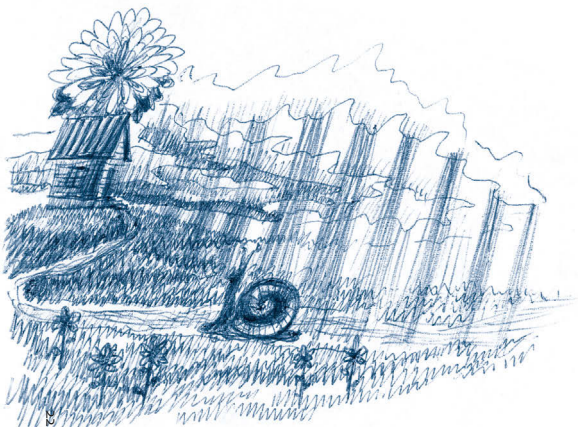
Atraski Viešpatie, iš naujo
mane – paklydusį – priimk –
paslėpk kaip akmenuką saujoj
Ir nuo manęs paties apgink.

Atleisk man – vėl aš sukietėjęs
ir sausas – juk akmuo esu,
ir nors žinai, kad nusidėjau –
vėl pašauki mane vardu.

Pašaukęs, vieno nepalieki –
ištikimai laikai delne –
nuo Tavo ašaros sudrėkęs
imu aš atspindėt Tave.

Tave, kaip gelbėtoją savo
širdim išmokstu atpažinti
ir tai, kas prarasta, iš naujo
man leidi vėl susigrąžinti...

Todėl laimingas aš keliauju –
akmuo, atspindintis Tave,
nes atrastas Tavęs iš naujo
ir išsuptas Tavam delne.

TADA, KADA SIELOJ NAKTIS

keturios žvakės adventiniam vainikui

2010 01 03

Tada, kada sieloj naktis
ir tuščias altorius širdies,
išgirska mano šauksmą – ateik,
neleisk pasilikti be vilties.

Nuženk – savo meile uždek,
kaip žvakę altoriuj širdies,
tada, kada sieloj naktis,
neleisk pasilikti be vilties.

Tu savo šviesa išsklaidyk
šešėlius altoriuj širdies,
nuženk – savo meile uždek,
neleisk pasilikti be vilties.

Tada, kai naktis vėl sugrįš
ir žvakė seniai nebešvies,
išgirska mano šauksmą – ateik,
neleisk pasilikti be vilties.

KETVIRTOS SARGYBOS METAS

2010 01 09

plg. Mk 6, 45–51b:

Tada Jēzus prispyrē savo mokinius sēsti ī valtī ir pirma jo irtis ī kitā krantā prie Betsaidos, kol jis atleisiās žmones. Juos atleidēs, jis užkopē ī kalnā melstis. Kai sutemo, valtis buvo ežero viduryje, o Jēzus pats vienas ant kranto. Matydamas, kad mokiniai vargsta besiirdami, nes vējas buvo jiems priešīngas, apie ketvirtā nakties sargybā jis ateina pas juos, žengdamas ežero paviršiumi, ir buvo bepraeinās pro šalī. Šie, pamatē jī einantī ežero paviršiumi, pamānē, jog tai šmēkla, ir ėmē šaukti. Mat visi jī regējo ir išsīgāndo. Bet jis tuojau juos prakalbino: „Nenusiminkite! Tai aš. Nebijokite!” Tada jis īlipo pas juos ī valtī, ir vējas nurimo.

Tamsi naktis. Greit ketvirtos sargybos metas –
kaip man liepei, į kitą krantą valtyje iriuos.
Tarytum aklas, tikslą jau seniai pametęs
esu, – ir tik Tavęs toje tamsioj nakty ilgiuos.

Nepadeda man priešpriešinis vėjas,
nebežinau – pirmyn judu ar atgalios –
grėsmingos bangos jau į valtį liejas –
aš be Tavęs apleistas, vienišas jaučiuos.

Ateiki, Viešpatie, į tą vienatvės šaltį
ateik savo žodžiu: „Nenusimink. Tai aš. Drąsos!“
Ateik ir pasilik apsemtoj mano valty
ir leisk man su Tavim sulaukt aušros.

O Tu likai krante ir vienas ten meldeisi,
neleisdamas pražūti man tamsioj nakty –
nebetikėjau, kad taip greit ateisi,
kad neištartą dar Tu mano maldą išgirsti.

Naktis. Tuoj auš. Jau ketvirtos sargybos metas,
ant kelių Tau padėjęs galvą užmigau.
Nurimo vėjas, o rūkuos jau kitas krantas matos –
ir aš laimingas, kad Tave tą naktį sutikau.

TU PRO ČIA PRAĖJAI

2010 01 17

Tavo pėdos dar ryškios ir šiltos –
neseniai Tu pro čia praėjai –
virš bedugnės kabančiu tiltu
Tu mane tarsi aklą vedei.

Tu vedei ir man kelią parodei
į nevystančias pievas žalias –
ten gaivino mane Tavo Žodis,
atrakinęs širdies dureles.

Nustebau – iš širdies išsiliejo
Tavo gydančios meilės versmė –
man per barzdą aliejus tekėjo,
o į lūpas įdėta giesmė

man ramybę grąžino ir leido
atsilsėt prie ramių vandenų –
Tavo nuostabų švytintį veidą
iš nakties tos vaikystėj menu –

Tu mane visą laiką lydėjai,
nors atrodė – Tavęs netekau, –
kad mane taip be galo mylėjai,
tik dabar, tik dabar supratau...

Ir dabar Tu man suteikei viltį,
nes žinau – Tu pro čia praėjai –
savo meilę kaip kabantį tiltą,
kad pažinčiau Tave – palikai.

no sullyny

BROLIAMS

2010 01 24

plg. Ps 133, 1:

Kaip gera ir malonu, kai broliai vienybėje gyvena!

plg. Iz 64, 7:

O vis dėlto, VIEŠPATIE, tu – mūsų Tėvas.

Mes – molis, o tu – mūsų puodžius; visi mes – tavo rankų darbas.

Džiaugiuos, kad esame mes broliai,
kad susikirto mūs keliai –
matyt, iš šito pačio molio
Dievulis minkė jau seniai...

Iš meilės mus jis tebeminko,
neleisdamas nė atsikvėpt –
neklusia, ar tai mums patinka,
nes žino – turi dar suspėt

nužiest iš mūsų po uzboną
ar puodą ašom didelėm,
ar kokį paprastą vazoną
auginti nuostabiom gėlėm...

Ką benužiestų – jis juk žino
už mus geriau, kuo galim būt –
ne veltui metų tiek brandina
jis mus, neleisdamas supūt,

ar sutrūnyt, kaip kokiems moliams
kur nors po žemėm tamsoje –
jis surenka visus kaip brolius
ir žiedžia savo širdyje.

Ir aš džiaugiuos, kad esam broliai,
kad meilėje jo – ne vieni,
mes – indai, nužiesti iš molio
ir jo malonės – sklidinai

KELIAS | NAMUS

Tikėjimo kelionės piligrimams

2010 01 30

Tu – man gaivi rasa
ir nuostabi malonė,
Tu – gydantys aliejai
dovanai,
Tu – ir lazda,
ir apsauga kelionėj,
esi pas Tėvą kelias
į tenai,

kur meilės ir ramybės
Karalystė,
išsiilgtieji
Viešpaties Namai –
ten veski, Jėzau,
ir neleisk paklysti –
juk Tu kiekvieną mūsų
atpirkai.

Kiekvieno širdį
Tu gerai pažįsti,
ne kartą gelbėjai,
nepalikai

ir, dovanojęs mums
širdžių bendrystę,
lydėt pas savo Tėvą
sutikai,

nes be Tavęs mes
kaip paklydę avys,
kaip šuliniai išdžiūvę
be vandens,
ir nors tiek kart suklupe
ir Tave išdavę –
kaltes atleiski, nepalik vienu
ir vesk –

ir būk lazda,
ir apsauga kelionėj,
gaivi rasa,
pagirdanti visus,
ir širdis keičianti
ta nuostabi malonė,
ir kelias mums pas Tėvą
į Namus.

ŽIEMA PRAEIS

2010 02 02

Žiema praeis – nutirps vėl šaltas sniegas
ir upės vėl ledus į jūrą neš –
ir tarsi žemė iš gilaus vienvės miego,
palikęs praieity žiemos sapnus, prabusiui aš.

Žiema praeis – ir pasitrauks ilgi šešėliai
tamsių dienų, į naktį panašių,
tavęs aš lauksiu, kol namo sugrįši vélei –
tarsi upokšnio aidą tavo juoką jau girdžiu.

Žiema praeis – vėl saulė džiugins žemės veidą
ir ledo šukės, širdį žeidę, ašarom pavirs –
atleisk, jei dar gali taip kaip kad aš atleidau –
pakelk akis į saulę ir žiemos šalčius pamiršk.

Žiema praeis – jei leisim jai praeiti
ir pasikviesim saulę į širdies namus –
ir šilumą branginsim jos, kaip kokį kraitį,
kuria ji dosniai vėl apdovanojo mus.

Žiema praeis, kaip viskas kad praeina,
liūdnius prisiminimus upės kaip ledus nuneš –
sugrįžk, tau padainuosiu naują meilės dainą,
kuria giliai širdy apie tave nešioju aš.

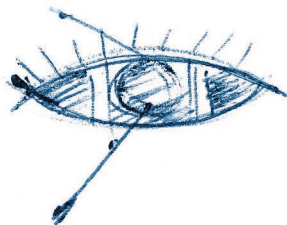
Žiema praeis – jos buvo tiek, kiek skirta –
dabar širdy tą aiškiai supratau.
Ji buvo, nes reikėjo mums patirti,
gyventi ką reiškia dėl Tavęs ir – mirti sau.

DVI VALTYS, arba PETRO PAŠAUKIMAS

2010 02 12

plg. Lk 5, 1–11:
Kartą, kai minios veržėsi prie Jėzaus klausytis Dievo žodžio, jis stovėjo prie Genezareto ežero ir pamatė dvi valtis, sustojusias prie ežero kranto. Žvejai buvo išlipę iš jų ir plovė tinklus. Įlipęs į vieną valtį, kuri buvo Simono, jis paprašė jį truputį atsistumti nuo kranto ir atsisėdęs mokė minias iš valties. Baigęs kalbėti, jis tarė Simonui: „Irkis į gilumą ir išmeskite tinklus valksmui.“ Simonas jam atsakė: „Mokytojau, mes, kiaurą naktį vargę, nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio užmesiu tinklus.“ Tai padarė, jie užgriebė didelę daugybę žuvų, kad net tinklai pradėjo trūkinėti. Jie pamoko savo bendrininkams, buvusiems kitoje valtyje, atplaukti į pagalbą. Tiems atplaukus, jie pripildė žuvų abi valtis, kad jos kone skendo. Tai matydamas, Simonas Petras puolė Jėzui į kojas, sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“ Mat jį ir visus jo draugus suėmė išgąstis dėl to valksmo žuvų, kurias jie buvo sugavę, taip pat Zebediejaus sūnus Jokūbą ir Joną, kurie buvo Petro bendrai. O Jėzus tarė Simonui: „Nebijok! Nuo šiol jau žmonės žvejosi.“ Išvilkę į krantą valtį, jie viską paliko ir nuėjo paskui jį.

Pakrantėj paliktos dvi valtys
po nemigos ilgós nakties,
o sąnarius dar krečia šaltis
ir gniaužia apmaudas širdies –

per naktį tiek žvejota vargta –
jokios žuvies nepagavau...
Tariau sau – paskutinį kartą
toks tuščias kaip tinklai likau.

Bet nejučia į mano širdį
atėjo Žodis įsakmus –
į gilumą liepei man irtis
ir valksmui ten užmest tinklus.

Nors kiaurą naktį šitiek vargta,
bet dėl to Žodžio sutikau
užmest tinklus – ir šitą kartą
apstulbintas staiga likau –

žuvų gausybė – nematyta –
sutrūkinėjo net tinklai –
dviem valtim parplaukėm tą rytą,
žuvų prikrautom sklidinai...

.....

Ant kranto paliktos dvi valtys,
kaip ženklas praeitų dienų –
žvejybon nebereiks jau keltis –
paskui Tave aš išėinu.

patyręs Tavo Žodžio galią,
aš pasuku keliu nauju,
kad vykdyčiau vien Tavo valią
ir būčiau aš žmonių žveju.

PAKLYDUSI AVIS

2010 02 16

plg. Lk 15, 4–7:

„Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kolei suranda?! Radęs su džiaugsmu dedasi ją ant pečių ir, sugrįžęs namo, susikviečia draugus bei kaimynus, sakydamas: „Džiaukitės drauge su manimi! Radau savo pražuvėlę avį!“ Sakau jums, taip ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atsiversti.

Tarp dykumos išdžiūvusių krūmokšnių
buvau paklydusi ir neklusni avis,
nors ir svajojau apie tekantį upokšnij,
bet jį atrast kadais palaidojau viltis...

Nebežinau pati, kaip pakliuvau į spąstus –
į dykumą savim vien pasikliaudamaėjau –
tikėjaisi pati upokšnij tą atrasti,
kad numalšinčiau troškulį širdies tuoju –

O tas tuoju užsitęsė ir virto metais
vien praradimų, nuoskaudų karčių – ir taip
pasiglemžė krūmokšniai, kaip verpetais
įsuko mano vilnas tarp šwakų dygių.

Tada Tu atėjai, išgirdęs tylų šauksmą
paklydusios ir neklusnios avies –
prisimenu tą netikėtą džiugų jausmą,
Tave išvydus tarsis vėliavą vilties.

Pasilenkei Tu prie manęs ir tyliai
iš spąstų geliančių mane išvadavai –
ir supratau tada, mane kaip stipriai myli –
kad visą laiką mylėjai ir šalia buvai.

Buvai šalia ir meilėj kantriai laukei,
kol pasigiesiu aš širdim Tavęs,
kad Tu galėtum spąstus tuos sutraukyt,
kuriuos buvau, ir vėl mane atrast –

ne tik atrast, bet ir parodyt kelią
link tekančių upokšnių ir versmių gaivių,
kad būčiau Tavo mylimą klusni avėlė
ir laimingiausia iš visų avių.

MARAN ATHA*

2010 02 19

plg. Jn 2, 3b: „Jie nebeturi vyno.“

plg. Fil 3, 19: Jų galas – pražūtis, jų dievas – pilvas ir jų garbė gėda. Jie temąsto apie žemės daiktus.

plg. 1st 32, 33: Jų vynas – slibinų nuodai, nuožmūs gyvačių apdavai.

Ateiki, Viešpatie – jie nebeturi vyno –
jų šventė baigiasi beviltiškai liūdnei –
jie be Tavęs kaip švęsti nebežino,
nors nuo rinktinių valgių lūžta jų stalai.

Nuo pilvo puotos širdys jų aptemę,
o protai užimti naujais planais,
kaip užvaldyti ir pavergti žemę
ir visą ją paversti pelenais...

Ateiki, Viešpatie, nes peržengtos jau visos ribos –
net ir šventovėse vien negyvi stabai –
pasaulio kunigaikštis Tavąją kūrybą
išniekino – kur bepažvelgsi, kyšo jo ragai.

* Maran atha aram. – Viešpatie, ateik.

Ateiki, Viešpatie ir leiski jiems patirti,
kad induose jų – mirtini nuodai,
kas gyva, verčiantys į lėtą mirtį –
jų puota baigsis – nebetruks ilgai.

Ateiki, Viešpatie – jie nebeturi vyno –
ir nuodus jų savo krauju pakeisk.
Ateiki, nes ką daro, jie nežino
ir jei gali, Tu jiems kaltes atleisk.

Ateik ir dovanok jiems naują širdį,
kad jie Tave pažintų, kaip juos pažinai –
ateiki į jų puotą, į jų lėtą mirtį
ir pasilik jų taurėse, kaip vynas – amžinai.

NUO TOS TAMSOS...

2010 02 22

Nuo tos tamsos, kuri kaskart sukyla
tada, kai jos nelauki ir tiki,
kad suradai takelį jau į tylą –
Viešpatie, apgink.

Ir tamsą tą, kuri aptemdo žvilgsnį,
o širdį lyg voratinkliu lipniu
apaudžia nerimu per vieną mirksnį –
Viešpatie, paimk.

Ir tamsai tai, kuri užkloja viltį,
tarytum ugnį pelenais šaltais,
įsėlint nejučia į mano širdį –
Viešpatie, neleisk.

Nuo tos tamsos neleisk, kad aš užgesčiau
be meilės, kaip be degančios ugnies –
ir kad vis tiek takelį aš surasčiau
į Tavo širdį – Viešpatie, padėk.

TAVO ARTUMOJ

2010 02 23

Kaip nuostabu prabusti Tavo artumoj
ir garbinti iš ryto šventą Tavo vardą,
dėkoju Tau už šiandien, o kas bus rytoj –
ramu, nes aš žinau, kad duosi tai, ko reiks –
juk tai darei Tu daugel daugel kartų.

Tu kantriai auklėjai, o kai kada barei,
bet visuomet buvai kartu, visur lydėjai,
stebiuos, kaip išmintingai padarei,
kai leidai man širdim Tave atrast
ir atpažinti, kaip mane mylėjai.

Nuo Tavo meilės aš kasdien tirpstu
ir ja užsidegu maldoj kiekvieną dieną,
ir aš laimingas, vėl kai išgirstu
Tavajam tėviškam glėby karštai
ištartą – „Aš myliu tave tik vieną“.

Kiekvieną mūsų savo glėbyje laikai,
nes mes visi juk – Tavo kibirkštėlės,
atgimę Tavo mylinčioj širdy vaikai,
kuriuos Tu augini, ir duosi tai, ko reiks –
ir neši savo delnuose aukštai iškėlęs.

DĖKOJU, JĖZAU, KAD VEDI

2010 03 05

plg. Ps 119, 105: „Tavo žodis – žibintas mano žingsniams
ir šviesa mano takui.“

Dėkoju, Jėzau, kad vedi
ir uždegi kas kartą viltį,
kad leidi prie Tavęs sušilti,
kai sužvarbstu tamsioj nakty

ir toj tamsoj kai pasiklystu,
nebamatau po kojom tako,
girdžiu tada, kaip tyliai plaka
Tava širdis – ją atpažįstu –

tą švelnų nuostabų plakimą,
ramybę teikiantį ir viltį,
ir leidžiantį joje sušilti
po to naktinio sužvarbimo...

Dėkoju, Jėzau, kad vedi
ištikimai ir nepaleidi,
ir neslepi Tu savo veido,
kuriuo tamsioj nakty švieti

lyg žiburiu Tu mano takui
ir drąsini kiekvieną kartą
Žodžiu, su meile man ištartu,
kad nebelikčiau aš apakęs,

bet eičiau su Tavim nakty,
ir sekčiau šviesą Tavo veido,
kurią pažinti Tu man leidai
kaip Žodį tą, kuriuo vedi.

TĒVO GLĒBYJE

2010 03 12

Tyloj nakties nubunda meilē Tau,
kaip saulē lydi ji per visā dienā,
mintis ir žingsnī laimina kiekvienā,
ir širdī atveria – tada matau,

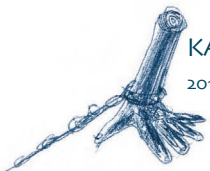
koks silpnas aš esu ir nusidējēs –
belieka Tau kas kartā išpažint,
bet meilē Tavo leidžia prisimint
ir veda ten, iš kur esu atējēs –

ī Tavo glēbj, tēviškā ir švelnū,
kur priimtas ir mylimas esu,
ir laimīgaisias iš vaiku visu,
nes vardā mano jūrēzi ant savo delno

ir meilēj kantriai laukei tos dienas,
kada sugrīš paklydēlis sūnus,
kur džiaugsmo puotoj sutiktas jis bus
ir apie Tave jis viskā sužinos...

Kad meilē Tu esi, dabar matau,
nes lydi rūpeštingai visā dienā,
ir žingsnī mano laimini kiekvienā –
kad mylimas esu – dēkoju Tau.

KAIP MEDIS ANT UOLOS

2010 03 21

Tu vienas, Viešpatie,
žinai,
kodėl mane
pasodinai
kaip medį ant kietos
uolos,
šaknim vis ieškančią
tylos –

tyros tėkmės
iš tos gelmės,
gyvybę teikiančios
vilties...
Vis tiek uola,
nors ir kieta,
geriausia man
skirta vieta –

ten saulės šviesoje
galiu,
sušildytas jos
spindulių,
aukštyn į dangų kelt
rankas
tarsi žaliuojančias
šakas –

ten tankmėje
tarp tų šakų
sparnuočių prisukta
lizdų –
tie paukščiai spurda
širdyje
ir gieda Tau
kartu su ja.

.....
Širdy ramu,
nes Tu žinai
geriau, kodėl
pasodinai
mane kaip medį
ant uolos,
gaivinamą gelmių
tylos.

KAIP ŽARIJAS...

2010 04 04

Kaip žarijas aš surenku
akimirkas –
tuos džiaugsmo ir ramybės
trupinius
ir sužeriu į širdį,
kaip į židinį,
kad meilėj Tavo degčiau
kupinas

Tavosios Dvasios – to ugninio
Vėjo,
išdeginančio pyktį, baimę,
nerimą,
švelnaus ir išmintingo
Patarėjo,
užpildančio dangaus džiaugsmu
gyvenimą,

ir teikiančio naujų jėgų
kas dieną
pamilti savo kryžiu, kaip
išganymą,
ir Tau aukoti akmenį
kiekvieną,
kur suklypta – ir keltis į
gyvenimą,

kur dovanoji man brangias
akimirkas,
tuos džiaugsmo ir ramybės
trupinius,
ir aš laimingas, kad esu
taip mylimas,
ir Tavo meilės ilgesio
vėl kupinas.

MAŽA DIEVO KARVYTĖ

2010 04 05

Maža Dievo karvytė,
raudonas apsiaustėlis –
tave pažįsta smilgos
ir visos pievų gėlės,

maža Dievo karvyte,
atskridusi ant delno –
tu atneši ramybę,
prisilietimą švelnų,

maža Dievo karvyte,
taškeliais pažymėta –
tu mokai, kaip nurimti
ir niekur neskubėti,

maža Dievo karvyte –
toks mažas tavo kelias –
ramybę atskraidinti
ir nešt mažais žingsneliais.

PAUKŠTELI, PILKAS BROLI

2010 04 23

Paukšteli, pilkas broli,
taip kukliai apsirėdęs,
pažadini iš ryto –
kaip nuostabiai tu giedi!

Tu čirpauji laimingas
už mano liūdno lango,
o paprasta giesmelė
man atidaro dangų

ir atneša ramybę,
tarsi malonės lietu,
ir beldžiasi į širdį,
nuliūdusią ir kietą –

ir drąsina, ir guodžia,
pažadinus iš ryto,
ir moko ji dar kartą
džiugiai atsidaryti

Kūrėjui ir dėkoti
už giesmę rytmetinę,
kuria jis mano širdį
užvertą atrakino.

UPĖ

2010 04 26

Patinka man žiūrėt, kaip teka upė
ir kaip nerimsta, skuba jūron išsiliet...
Tas jos tekėjimas, kaip meilė – nenuspėjamas –
ji moko ir mane – mylėt.

Patinka man žiūrėt, kaip teka upė
ir kaip vaga ji kantriai veržiasi tekėt...
Tekėjimas jos gyvas, kaip tikėjimas –
ji moko ir mane – tikėt.

Patinka man žiūrėt, kaip teka upė
ir kaip nuolankiai gali dangų atspindėt...
Tam jos tekėjime – dangum pasitikėjimas –
ji moko ir mane – pasitikėt.

Patinka man žiūrėt, kaip teka upė
ir kaip žaismingai moka saulėj suspindėt...
Džiaugsmingu saulės tako šokinėjimu
ji moko džiaugtis ir – nebeliūdėt.

Patinka man žiūrėt, kaip teka upė
ir kaip nurimus gali niekur neskubėt...
Tas jos tekėjimas – dangaus ramybės kupinas –
ir aš norėčiau taip kaip ji – tekėt.

ŠIRDYJE

2010 05 05

plg. Ps 27, 8: „Eik, sako man širdis, –
ieškok jo veido!“
Tavo veido, VIEŠPATIE, aš ieškau!

Aš Tavo veido, Viešpatie, ieškoju
ir Tavo pėdom atkakliai sekiau –
tačiau atleisk – Tavęs nepažinoju
ir tai, kuo visą laik tikėjau ir siekiau,

prarado skonį ir spalvas prarado,
našta man tapo, slegiančia pečius –
ir reikia vėl, išsekusiam nuo bado
kasdienę duoną, lyg vaistus karčius

priimti ir bandyt atrast iš naujo
tas pėdas, kuriomis kadais sekiau,
kad vėl galėčiau saugiai Tavo saujoj
priglusti prie Tavęs, kaip niekada arčiau

ir iš arti regėti Tavo šviesų veidą,
nuskęsti Tavo žvilgsnio gelmėje –
dėkoju, Viešpatie, manęs kad neapleidi –
laikai giliai paslėpęs savo širdyje.

KOL VAKARAS PRAEIS

2010 05 12

plg. Lk 24, 29b: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...”

Toks ilgas vakaras, taip tuščia be Tavęs –
širdies plakimas neramus tik girdisi...
Ateiki, Viešpatie, prašau – mane išvesk
iš bevandenės dykumos, kur užtrukau –
iš žemės tos, nuo geliančios sausros suskirdusios.

Ateiki, Viešpatie, malonės lietumi
pagirdyk dykumą širdies išdžiūvusią,
padėk man – vėl tikėti trokštu Tavimi –
gyvas upes atrast – tas sausvages širdies,
Tavos malonės lietumi pasruvusias.

Neleisk man, Viešpatie, prarast vilties,
padėk ištvirt tą dykumą užtrukusią –
išgirsک plakimą neramios širdies
ir pasilik kartu, kol vakaras praeis,
kol atsigaut galėsiu vėl Tavos malonės upėse.

AR SUTIKSIU TAVE, KAI ŽYDĖS...

2010 05 19

Ar sutiksiu tave, kai žydės
mūs kieme obelis po langais –
gal tada nors trumpam neskaudės
nuo vienatvės kartu – ją žiedais

apibers ir uždengs, lyg skara
ta sena – vėl jauna obelis –
gal tada tu man būsi gera
ir visai, ir visai netoli...

Aš girdėsiu plakimą širdies,
tarsi švelnų dvelkimą tylos –
mano sieloje vėl suvirpės
tau giesmė ir skambėt nenustos...

Tavo juokas linksmai nuaidės –
mūsų laimei vėl nieko netrūks –
džiaugsmo ašaros vėl suspindės
ir nuplaus tuos šaltuosius metus...

.....
Nors žinau – viskas greitai praeis,
kaip žydėjimas kiemo obels –
dar pabūkim kartu, kaip kadais –
kol ruduo, kol ruduo – pasibels.

SMILGA PAKELĖS

2010 05 29

Esu viena iš smilgų pakelės,
išdygusi ant kelkraščio smėlėto,
nors ir trapiu gyvenimu žolės,
dėkoju Tau už man paskirtą vietą,

kur aš galiu kasdien prie kelio augt
ir gerti Tavo meilę – saulės šviesą –
tik vieno, Viešpatie, labai prašau –
neleisk iškeist Tave į kelio tiesą,

neleisk apaugti dulkėm pakelės –
tom nuodėmėm smulkiom kasdienėm,
uždengiančiom regėjimą širdies
ir smilgą sudžiovinančiom į šieną...

Ateiki, Viešpatie, lietum nuplauk
tas dulkes ir šviesa skaisčia pagirdyk,
kad vėl jėgų turėčiau kantriai augt
ir būti smilga pagal Tavo širdį.

Esu aš Tavo smilga pakelės,
nes Tavo nuprausta ir numylėta,
todėl džiaugiuos žaliu džiaugsmu žolės,
dėkodamas už man paskirtą vietą.

TAMSI NAKTIS

2010 06 08

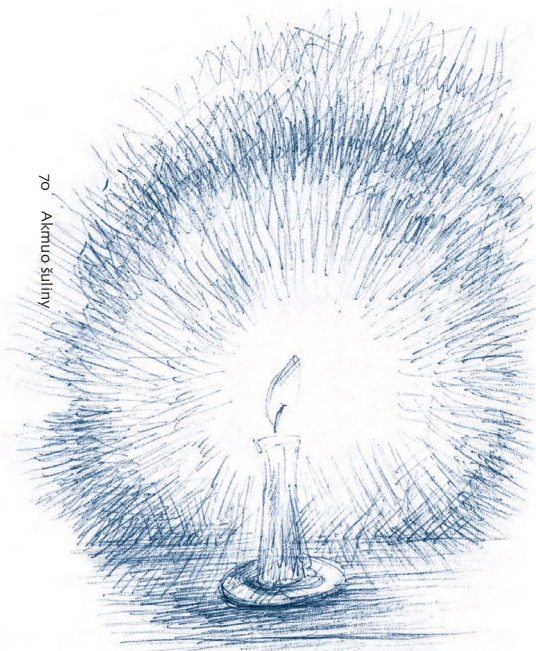
Tamsi naktis – šešėlių nematyti –
juoda skraiste užklojo jus negrižtamai,
tik širdyje šviesu – ten Tavo veidas švyti
toks artimas ir toks seniai pažįstamas.

Tamsi naktis – ta nuostabi malonė,
apreiškusi man Tavo šviesų veidą,
kai suradai mane paklydusį kelionėj
ir širdimi Tave regėti leidai.

Tamsioj nakty man dovanojai viltį
sulaukt aušros – to Tavo atėjimo,
ir leidai man suklypus vėl pakilti,
ir sekt Tave nematant ir nežinant,

tamsioj nakty tik girdint žingsnių aidą
ir Tavo mylinčios širdies plakimą –
dėkoju, kad manęs Tu neapleidai,
kad širdyje įsodinai troškimą

sutikt Tave, kol neišaušo rytas,
kol dar naktis – sesuo gerai pažįstama,
kur tamsoje tik Tavo veidas švyti
ir ta šviesa neleidi pasiklysti man.

IR VĒL NAKTIS

2010 06 19

Ir vēl naktis, ir vēl į kalną kelias,
esu ir vēl paklydęs be namų...
Aš nežinau, kodėl taip širdį gelia
ir naktį šią kodėl taip neramu.

Paklydau, Viešpatie – atleisk – sustojau.
To kalno didelio išsigandau –
kaip reiks į jį įkopt, užsigalvoju
ir viską, ką turėjau – praradau.

Ne man vienam tas kelias ir tas kalnas,
per silpnas aš ir neturiu jėgų –
esu tik skruzdėlė ant Tavo delno –
bet su Tavim – man nieko nebaugu.

Tik su Tavim nakty keliaut išdrįstu,
išlaisvintas iš praeities ir ateities –
tik Tu išvest gali iš mano klystkelių
ir kelių žiburiu tamsoj nušviest.

Palaimink, Viešpatie, mane ir mano kelią
ir Tavyje atrasti vēl savus namus
padėk – juk Tu žinai, kodėl taip skaudžiai gelia
man širdį – ir kodėl šiąnakt aš neramus...

NURIMO VĒJAS

2010 07 04

Nurimo vējas ir nustojo ūžēs,
žaibai atšīpo, o trunkus griaustinis
staīga nutilo – tik širdies bakūžēj
šešēļiai nesitraukia paskutiniai...

Gūdžioj nakty ant mano stalo žvakē –
jos šviesoje tamsa suplyšta tartum šydas,
o aš kaip elgeta nuskurdēs ir apakēs
čia ateinu pasigailējimo prašyti.

Atleisk man, Viešpatie, kad įsileidau
klastūnę tamsą vėl į savo širdį –
prašau Tavęs, neslėpki savo veido
ir gydančia ugnim akis aklas suvilgyk –

juk į Tave kaip nerami plaštakė
iš sutemų nakties ir vėl veržiuosi –
Tu man švieti kaip piligrimui žvakė
ir leidi praregēt jos spinduliuose...

.....
Nors taip seniai jau vējas nebeūžia,
nebegirdēti tolumoj griaustinio –
pabūk dar, Viešpatie, širdies bakūžēj,
kol saulēs spinduliai palies ją pirmutiniai.

ILGIUOS RAMYBĖS TAVO

2010 07 11

Ilguos ramybės Tavo
užtekio tylaus –
po klystkelių ir vėtrų
širdis ten atsigaus,

ir nesvarbu, kad vėjai
nerimsta netolies –
valtelę Tu užlieji
gelmių tylą širdies

ir kantriai jai užlopai
suplyšusias bures,
ir drąsini, ir mokai
vėl žvelgti į marias

žvilgsniu, kuriuo Tu myli
iš spindinčios gelmės –
ten dovanojęs tylą,
nuskaidrintą vilties,

palydi vėl į kelią,
kur nematyt krantų,
o toj širdies valtelėj
kartu keliauji Tu

ir niekad nepalieki
tarp šėlstančių bangų –
ramiai valtelėj miegi –
ten su Tavim saugu...

Bet vėl aš pasiilgstu
to uosto nuostabaus,
kur Tavyje nurimus
širdis vėl atsigaus.

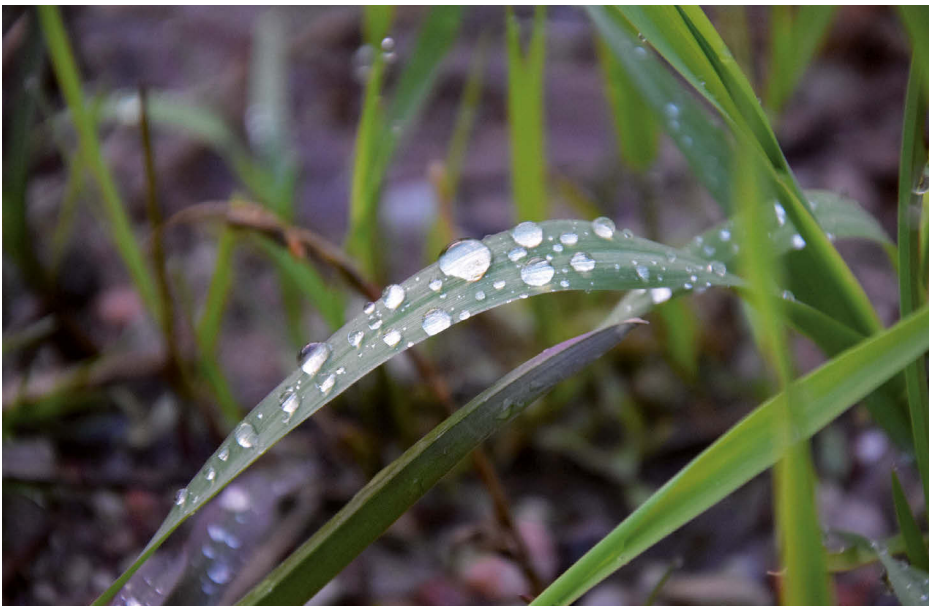
LYG KAROLIUKAI

2010 07 18

Lyg karoliukai nutrinto rožančiaus
Tavojoj meilėj dienos mūs suvertos –
skaisčiais žemčiūgais virtę mūsų kančios
ir sielvartas su Tavimi išvertas.

Čia klystkeliai, pavirtę akmenėliais,
o neveltis – angliniais karoliukais,
šviesa smaragdine čia džiaugsmas žėri
ir žybsi nuoskaudų stiklinės šukės...

Čia viskas Tavo meilėje suverta –
nes viskas Tavo meilėje – malonė –
tik Tau vienam ir Tavyje gyventi verta,
ir eit su Tavimi – toj rožinio – kelionėj.

SMĒLYNĒS ŠALTINĒLIS

2010 07 27

Nebeliko nieko. Viskas – tikai smēlis,
nesulaikomai vis byrantis pro pirštus –
šviesios dienos su tavim dar nepamirštos
vysta, kaip nelaistomas gražiausios gėlės.

Tiek kartu mylēta, varģta, tiek kentēta,
šitiek laukta, su viltim ieškota –
visa liko užkasta ir pakavota –
tarsi dykvietēj tušģioj, neliko vietas

mūsģ meilei – nuostabiam gēlynui,
Tavo, Viešpatie, mums ģemēj dovanotoj,
bet šandien apleistoj ir išduotoj,
ir pavirtusioj išģģiģvusia smēlyne...

Toj smēlynēj nerandu aš vietas,
neapykantos išģģintoje ģemēj –
ģia nēra šviesos ir dangģs ģia aptemģ,
ir akmuo po galva – guolis kietas.

Nebeliko nieko. Viskas – tikai smēlis,
išģyrģģes iš delnģ pro pirštus –
gyvas tik Tavim esu, Tavģs tik nepamirštas.
Mano Viešpats Tu – Smēlynēs šaltinēlis.

DĒKOJU

2010 08 01

Dēkoju, Viešpatie, už dovanotā rytu,
jo gyvastī atnaujinānčią vēsu,
už saulės patekėjimu išlietā šviesā –
už viskā, dēl manēs kas Tavo padaryta,

kad gyvas būčiau vēl, akis pakelčiau
ī gelmē spindinčio dangaus, Žodžiu sutverto,
ir Tavo meilės ilgesio širdim atverta
ī jā, lyg ī bekrastē jūrā, pasinerčiau,

kur meilē Tavo, dovanota man iš ryto,
atnešus gyvastī atnaujinānčią vēsu –
dēkoju Tau už skaisčią meilės šviesā
ir viskā, dēl manēs kas Tavo padaryta.

TOKS VAKARAS TYLUS

2010 08 17

Toks vakaras tylus – taip garsiai girdis,
kaip obuoliai sode prinokę krenta,
ir skaudžiai beldžias tie garsai į širdį,
tarytum klausų – šiandien kaip gyventa...

Kiek džiaugtasi ir kiek dėkota
už visa, ką turiu šiandieną,
kitiems kiek meilės dovanota –
ar paguosta širdis nors viena,

gerumo kiek kituos ieškota,
pagundų kiek atsisakyta
ir nevilčiai kiek pasiduota
dėl visko, kas nepadaryta,

ir kiek atleista, kiek priimta
ir kiek kitiems širdies atverta –
ir savintasi kiek, ir imta,
ir dulkėm užmaršties užberta...

Nuo kryžiaus bėgta, kiek jo vengta,
kiek veltui laiko išbarstyta –
manęs Tu klausai – šiandien kaip gyventa
ir kiek dėl Tavo meilės padaryta.

UŽ KRYŽIŲ...

2010 08 22

Už kryžių, Viešpatie, dėkoju
ir siaurą akmenuotą kelią,
kur klupdamas krentu ir stoju,
ir nors rankas ir kojas gelia –

aš kabinuos į Tavo kryžių,
kurį iš meilės dovanoji,
kad eidamas aš nepaslyščiau,
Tu paremi pečiu savuoju

ir pakeli kiekvieną kartą,
kai parkrentu į dulkes kelio,
ir drąsini Žodžiu išstartu,
kad mylima esu avelė,

ir mokai Tu mane pamilti
tą siaurą akmenuotą kelią,
kai dovanojęs naują viltį,
neleidi nusimint avelėi –

vėl priglaudi kartu su kryžium
arčiau širdies ant savo rankų,
kad kelią iš aukščiau matyčiau
ir žvelgčiau ne žemyn – į dangų...

Todėl už kryžių Tau dėkoju,
kurį kvieti priimt kasdieną,
kad eičiau aš keliu siauroju,
mylėdamas Tave tik vieną.

AKI PHOTOGRAPHY

DYKUMŲ KRŪMOKŠNIS

2010 09 08

plg. Jer 17, 6:
Ó Toks žmogus – tarsi skurdus tyrų krūmokšnis,
be vilties sulaukti ko nors gero,
skurstantis sausoje dykumoje,
sūrioje žemėje, kur niekas negali gyventi.

Ilgiaus Tavęs, kaip dykumų krūmokšnis
išdžiūvęs ilgisi gaivaus lietaus,
išlyjančio palaima iš dangaus
ir išsiliejančio gyvais upokšniais,
kurių tėkmėj širdis vėl atsigaus –

ir vėl atgijęs pasipuoš kaip reta
krūmokšnis lapais dyvinai žaliais,
ir išbučiuotas saulės spinduliais,
dėkos už nuostabų malonės metą
ir Tavo garbei jis žiedus išskleis...

Tik šiandien tartum tas krūmokšnis džiūstu
be Tavo meilės, jos versmės gaivios –
šaknim į sausvagės pakrantę kabinuos,
ir vėjas smėlyje visai kol neužpustė –
Tavos malonės laukiu valandos.

TIK VIENAS ŽINGSNIS

2010 09 17

Iki Tavęs – tik vienas žingsnis kelio,
o koks jis ilgas! – taip Tavęs ilgiuos...
Ištuštinta širdim nuo vienumos
seniai kely esu – tik dar labiau sušalęs
be Tavo meilės – Tavo Artumos –

tos Artumos, kurioj sutirpsta ledas,
žingsnius tiek metų kaustęs link Tavęs –
tik Tu žinai, giliai širdy kas mano dedas,
vien Tu užpildyt ją gali ir vėl atradęs –
padėk man, Viešpatie, vilties tik neprarast

ir nukeliauti dar tą vieną žingsnį,
kur liko iki Tavo Artumos –
ten apsuptas jos stebuklingos šilumos,
sutirpęs tik nuo vieno Tavo žvilgsnio,
aš gyvas likčiau Tavo, Viešpatie, Namuos...

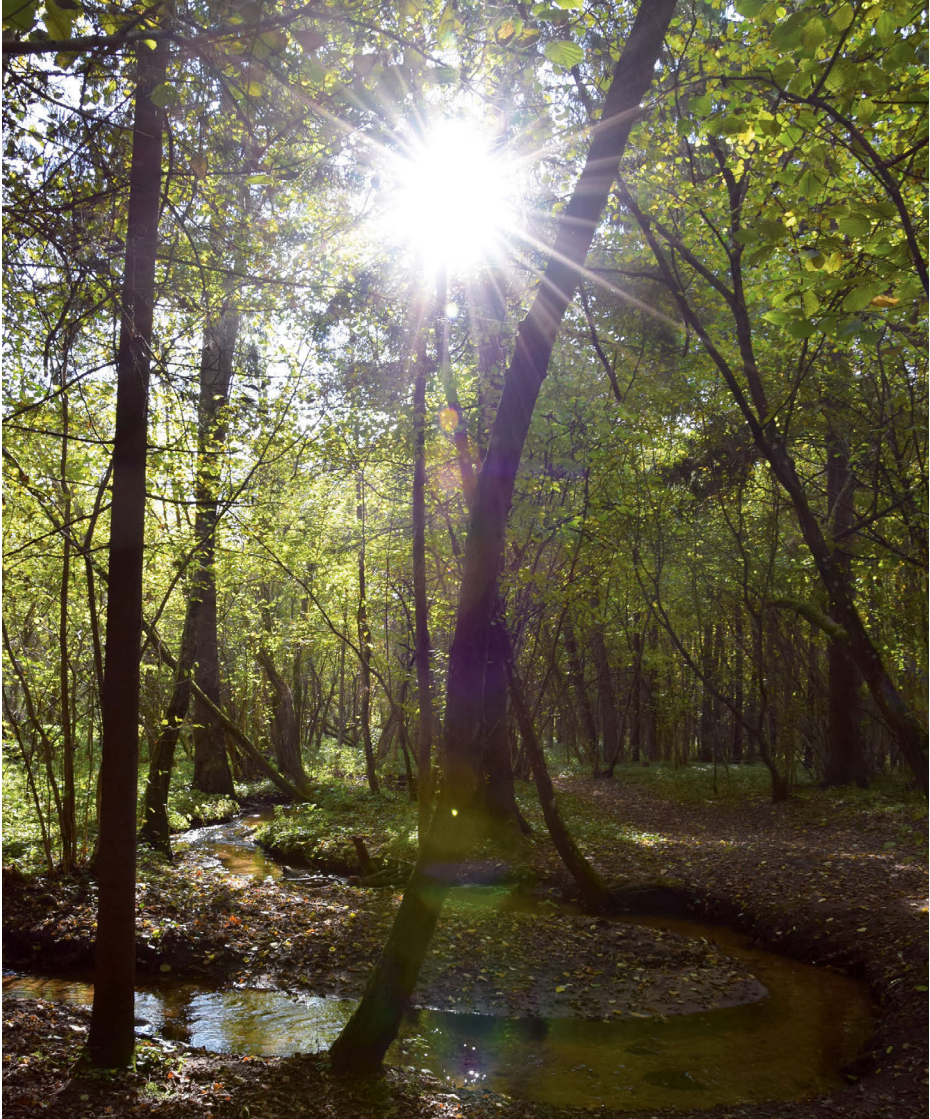
SPINDULIAI

2010 09 25

Pro tirštą baimės rūką, tamsą nevilties
įkris į mano širdį saulės spinduliai –
ir tai, kas užmiršta ir paslėpta giliai,
jie netikėtai gydančia šviesa užlies –

ten skaidrūs vandenys malonės paskandins
širdy užstrigusius, tartum rakštis, skausmus –
tamsa išsisklaidys ir į širdies namus
sugrįš ramybė – su džiaugsmu apsikabins...

Ir lyg sparnai erelio vėlei išsiskleis
nauja viltis, ir Tavo meilės vėjas nusineš
mane į Viešpaties Namus, kur gyvas liksiu aš,
apšviestas Tavo saulės spinduliais.

DĒL TAVEŠ

2010 10 11

Per tamsā nevēlities – tā netikējimo bedugnē
ir per ledinī bāimēs šaltī vēl Tu ateini,
ištīestu meilēs tiltu atneši Tu skaisčī ugnī
ī širdī mano šaltā – jā atgaivini

ir leidi man iš naujo suliepsnoti
nuskaistinančīa širdī ugnimi –
vēl mokai, kas sudeginta aukoti
ir eit kvieti tiltu su Tavimi

ī ten, kur šalta, kur tamsi bedugnē,
užnērus vilčīai savo grandines –
kvieti ten nešti Tavo meilēs ugnī
ir toj ugnī sudegti – dēl Tavēš...

TAS ŠALTAS IR ŽVARBUS LIETUS...

2010 10 22

Tas šaltas ir žvarbus lietus...
tas rudeninis vėjas
širdies išklibina vartus
taip nelauktai atėjęs.

Ir aš matau – tas pats esu,
kaip ir prieš šimtą metų –
kažkur skraidau tarp debesų
ir vėl save pametęs,

kaip lapas klevo nuo šakos
atplėštas – be gyvybės
vėl ieškau Tavo Artumos,
Tavos širdies ramybės,

kur vėl galiu save atrast,
prigludęs Tau ant delno –
tik Tau vienam mane suprast,
tik Tu gali taip švelniai

mylėt, žvarbus lietus kai plaus
ir plaks vėl šaltas vėjas,
ateiki, Viešpatie, prašau –
atleisk man pagailėjęs,

priglausk paklydusį, priimk
ir vėl į savo širdį
ir niekada daugiau neiseik
nuo jos man atsiskirti.

Александр Онуфрий

EIME!

2010 11 08

Koks džiaugsmas su Tavim sutikti rytą,
maldoj panirus, tartum tėkmėje versmės,
ir ryto tyloje Tavęs klausyti –
gyvybės žodžių iš tyros gelmės.

Ištart užtenka Tau tik vieną žodį
ir juo pripildai širdį sklidinai –
teiki ramybę, viltį ir paguodą,
ir pašauki kartu keliauti į tenai,

kur šuliniai tušti, kur užrakintos durys,
kur nėra šviesos – tamsu, lyg po žeme,
ir kur griuvésiai apleisti ir niūrūs –
kvieti ten eit kartu, ištardamas – „Eime! –

Eime kartu – dėl mano karalystės,
dėl mano meilės ieškančių žirdžių,
eime – drąsos! – Ir nebijok suklysti,
ir viską vėl pradėti nuo pradžių...”

.....
Dėkoju, Jėzau, kad kiekvieną rytą
Žodžiu savu Tu stiprini mane
ir mokai tyloje Tavęs klausyti –
ir eit kartu, kai pašauki – „Eime!“

UŽDEKI VILTĮ

2010 11 16

Uždeki viltį, Viešpatie, kai nér vilties,
kai tokios sunkios užsklęstos vienatvės durys –
ir vėjas alkanas šaltoj širdies pašiūrėj
pažadina tamsius šešėlius praeities.

Ateiki, Viešpatie, nes tiktai Tu žinai,
kaip atrakint duris širdies pašiūrės
ir viltį vėl uždegt, kad dingtų niūrūs
šešėliai – ją paliktų amžinai.

Užeiki, Viešpatie, šviesa savo apšviesk
širdies pašiūrę – tą apleistą vietą –
kur buvo tiek tikėta, tiek mylėta –
bet liko tiktai tuščios sienos – be vilties...

Uždeki viltį, Viešpatie, tamsioj nakty,
kad Tavo šviesoje atgytų šitos sienos
ir aš žinočiau, kad esu ne vienas,
nes Tu širdies pašiūrėj mano gyveni.

ŽIBINTAS

2010 11 28

Ištroškęs ieškau vėl Tavęs, nors ir vėluoju –
neleisk pražūti, Viešpatie – mane priimki,
palieski širdį gydančiu Žodžiu gyvuoju
ir jo tėkmėj mane kaip krikštui panardinki.

Atleiski, Viešpatie, kad nuo Tavęs nutolęs
buvau ir užgesau, kaip tas žibintas,
kurio teliko tik juodai aprūkęs molis,
prisiminimų pelenai ir dūmai – tuščios mintys...

Užpildyk tuštumą many, kaip tą žibintą
aliejum savo taip, kad šviesti nenustočiau
ir Tavo meilės uždegtas, jos ugnyje mėgintas
vien tik Tavęs nakty, vien tik Tavęs ieškočiau...

LELIJOS ŽIEDO ŠVIESA

2010 12 11

Žiemos ankstyvas rytas, dar tamsu už lango –
o žvaigždės tokios ryškios! – šiąnakt šalo.
Žvelgiu į juodą žvaigždėmis nusėtą dangų,
belaukdamas tavęs sugrįžtant į namus
prie staltiese baltai užtiesto stalo.

Už lango – kaustantis ledinis šaltis,
atvėsęs židinyt namuos – prie stalo tuščios kėdės...
Bet tik pažvelk! – baltai užsnigo mūsų kaltės,
pavirto staltiese balta ant stalo,
kur vėl pražydo nuostabus lelijos žiedas.

Žiemos ankstyvą rytą, nors tamsu už lango
ir ilgą gūdžių naktį baisiai šalo –
skaisti šviesa lelijos žiedo nušviečia tą juodą dangų,
kad rasum kelią į namus –
prie staltiese baltai užtiesto stalo...

BALTAI UŽSNIGUSIAM TAKE

2010 12 18

Baltai užsnigusiam
take,
užšalusią širdžių
laike
aš Tavo pėdas
atrandu
ir paskui jas pusnim
brendu,

klausydamas širdim
tylos,
jos meile sklidinios
kalbos,
kuri paguos
ir apkabins,
ramybėj savo
panardins

ir naują viltį
dovanos,
kaip blyksnį saulės
šilumos,
nuo jos ištirps
širdies ledai
ir nors paliks
seni randai,

bet ta širdis jau taps
kita –
Tavosios meilės
paliesta –
gelmėj jos
apsigyveni,
gyvybę savo
dalini

ir lydi užsnigtu
taku –
tuo stingdančiu speigu
laiku,
kur Tavo pėdas
atrandu
ir tyliai pašauktas
vardu –
laimingas per pusnis
brendu.

ŠIRDŽIŲ KARALIUS

2011 01 02

Mažasis asilėli,
tvartelyje Betliejaus
Karaliaus užgimimą
tu iš arti regėjai!

Jo sostas – tavo ėdžios,
o rūmai – tas tvartelis –
štai čia ir prasidėjo
Karaliaus meilės kelias,

kuriuo jis kantriai ieško
širdžių vien jam atvertų,
kad jas Karaliaus rūmais
paverstų – būtų vertos

jo meilės ir dėkotų,
ir džiūgautų laimingos,
pripildytos ramybės
ir meilės stebuklingos...

Ir aš prašau, Karaliau –
ir pas mane ateiki,
ir asilėlio širdį
man paprastą suteiki,

kad iš arti regėčiau
Tave, širdžių Karaliau,
ir nuolankiai priimčiau
man skirtą Tavo valią.

MANO MEILĒS GIESMĒ

2011 01 10

Jo atverta širdis –
man gyvybės versmė,
mano sielai – viltis,
tarsi meilės giesmė,

išsiliejus tyloj
iš paslėptos gelmės –
ji mane paskandins
ir vėl širdį užlies

savo meilės jėga
iš atvertos širdies
ir nuplautos staiga
tos gyvybės versmės,

aš pažinsiu Tave,
kaip mane pažinai –
Tavo meilės gelmėj
liksi man amžinai,

kaip šaltinis tylos,
kaip galinga versmė –
man gyvybės vanduo –
mano meilės giesmė.

STOTELĖ

2011 01 23

Dėkoju, Viešpatie, už tą duobėtą kelią,
kuriuo vedi ir laimini mane kas dieną –
dėkoju, kad esi tam kelyje stotelė,
kurioj sustot galiu – kur ašarą kiekvieną

nušluostai ir siunti paguodos lietu,
ramybe Tavo lyjantį į mano širdį,
kur pakeiti jos rūbą seną ir dulkėtą
nauju, švariui – ir tyru vandeniu pagirdai

iš savo mylinčios širdies gaivaus šaltinio
ir leidi atsilsėt, prigludus Tau prie kelių –
dėkoju, kad esi pirma ir paskutinė –
ir man vienintelė tam kelyje stotelė.

© 2015 Photo

ŠI RYTA DEBESYS...

2011 02 06

Ši rytą debesys tokie greiti –
į saulę tekančią per dangų skrieja
ir įsikinkę sau vakarį vėją,
džiaugsmingai šoka, saulės nušviesti –

jų pūko rūbas – drumstas ir tamsus,
bet kaip džiugiai jis saulėje sušvinta!
Ir mainos jų pavidalai, ir kinta,
ir verčiasi jie vienas per kitus,

vėl skuba, tartum saulės pašaukti,
ir neša savimi jie džiugią žinią –
lyg avinėliai, paleisti dangaus žydrinėj,
džiaugsmingai šoka, saulės nutviekti...

Ir aš, žiūrėdamas į debesis, džiaugiuos,
stebiu jų šokį, tarsi pakerėtas
ir tarpe jų atradęs laisvą vietą,
į Tavo šviesą, Viešpatie, veržiuos –

veržiuos, išskleidęs aš maldoj sparnus,
nes Tu man dovanoji savo Vėją,
kuriuo laimingas Tavo meilėj skrieju
į išsiilgtus Viešpaties Namus.

PRIE TAVO KOJŲ

2011 02 16

Prie Tavo kojų, Viešpatie, glaudžiuos,
kaip alkana paklydusi avelė,
pati atrast norėjus savo kelią,
bet radus vien tik gėlą – ir skaudžiuos

prisiminimuose įklimpus, kaip smėly,
vėl išsiilgus Tavojo Artumo,
kur mano skausmą – metėlės kartumą –
Tu vienas tik išgydyti gali...

Todėl prie Tavo kojų aš glaudžiuos,
nes Tavo mylima esu avelė,
kuriai Tu atveri į savo širdį kelią
ir gydai savo meilės spinduliuos.

MAN NIEKAD NIEKAS NEATSTOS

2011 02 21

Man niekad niekas
neatstos
ramybės Tavo
valandos,
kada per sausrą
ateini
ir širdį vėl
atgaivini –

užgydai švelniai jos
žaiždas
ir surenki sunkias
naštas –
Tu jas kaip akmenis
širdy
giliai nugrimzdusias
randi...

O savo meilės
tėkmėje –
tyrų tyriausioj
gelmėje
Tu širdį mano vėl
baltai
nuskaistini ir
nuvalai,

ir nepalieki jos
vienos –
į glėbį savo
Artumos
Tu pašauki mane
vardu –
ir vėl aš kelią
atrandu

į Tavo, Viešpatie,
Namus,
kur neišskirs jau
niekas mūs,
kur tos ramybės
valandos
man niekad niekas
neatstos...

ESU KELY...

2011 04 03

Esu kely... ir tirpsta mano laikas,
o slėnio sutemose kelias tuoj nuskęs –
ir nežinau, kur jis mane nuves –
o aš jaučiuos tartum paklydęs vaikas,
širdim ištroškusia vis ieškantis Tavęs,

nes Tavo išartu Žodžiu esu sutvertas
ir skaistintas Tavąja ugnimi –
ir laistytas malonės lietumi,
kad meilės Tavo dovanotos būčiau vertas –
už viską, ką turiu – dėkočiau širdimi...

Todėl esu kely – dar neatėjo laikas
palikti slėnio sutemas, kur kelias pasislėps –
ir eisiu ten, kur Tavo meilė lieps,
laimingas, kad esu aš Tavo vaikas,
pašauktas Tavo mylinčios širdies.

ŽIEDELIS TAVO BALTAS

2011 04 10

Skaisti gležna snieguole,
žiedelis tavo baltas –
tu saule patikėjai –
jos spindulių prikelta,

suplėšei sniego rūbą
ir pakilai į šviesą,
kad liudytum pasauliui
prisikėlimo tiesą...

Jei po žeme apmiręs,
ar po sniegu dar miegi –
gali tu prisikelti,
pažinęs saulės jėgą –

jei tu ja patikėsi,
kaip ta gležna gélelė,
ir tu pro kietą gruodą
praskinsi savo kelią –

ir džiuginsi kiekvieną,
ir skleisi naują viltį,
o saulei tu dėkosi,
kad leido tau pakilti,

kaip tai gležnai snieguolei
iš savo kapo šalto,
kad skleistųsi laimingas
žiedelis tavo baltas...

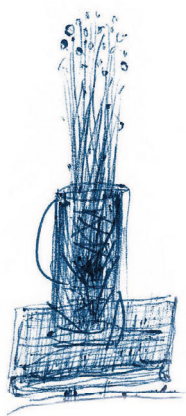

ALYVMEDŽIŲ ŠEŠĖLIUOS

2011 04 18

plg. Mt 26, 36–46:

Netrukus Jėzus su jais atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane, ir tarė mokiniams: „Pasėdėkite čia, kol aš ten nuėjęs melsiuos.“ Pasiėmęs Petrą ir abu Zebediejaus sūnus, pradėjo liūdėti ir sielvartauti. Tada tarė jiems: „Mano siela mirtinai nuliūdusi. Likite čia ir pabudėkite kartu su manimi.“ Kiek toliau paėjęs, parpuolė kniūbsčias ir meldėsi: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane šis taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!“ Jis sugrįžo pas mokinius ir, radęs juos miegančius, tarė Petru: „Negalėjote nė vienos valandos pabudėti su manimi? Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą. Dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas.“ Ir vėl nuėjo antrą kartą ir meldėsi: „Mano Tėve, jei šis taurė negali praeiti mano negerta, tebūnie tavo valia!“ Sugrįžęs vėl rado juos snaudžiančius; jų akys buvo mieguistos. Tuomet, palikęs juos, vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi tais pačiais žodžiais. Paskui grįžo pas mokinius ir tarė: „Jūs vis dar miegate ir ilsitės... Štai atėjo valanda, kai Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas. Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat.“

Tamsioj naktį alyvmedžių šešėlius
likai Tu vienas savo liūdesy –
meldei rankas į dangų ten iškėlęs,
kad pasitrauktų ta taurė baisi...

Bet priėmei kančioj Tu Tėvo valią,
ištardamas – „Tebūna taip, kaip nori Tu“ –
likai per naktį ten klūpot ant kelių,
ir sunkės prakaitas krauju tirštu –

ir krito jo lašai į kietą žemę,
išdžiūvo žodžiai, liko tik tyli rauda –
užslinko debesys juodi, ir dar labiau sutemo –
atrodė, nesibaigs naktis ta niekada...

O Tavo mokiniai į gilų miegą
nugrimzdo, neatlaikę tos nakties
sunkumo – ir neliko tąkart niekas
ten Getsemanėj su Tavim budėt.

Tamsioj naktį, alyvmedžių šešėlius
nuolankiai laukei savo valandos –
ir naštą nuodėmių visų žmonių pakėlęs
nešei – kol Tavo mokinys Tave išduos...

JAU TYLIAI VAKARAS...

2011 04 26

Jau tyliai vakaras į žemę nusileido,
apsunkęs nuo pavasario svaigių kvapų,
o jo šešėliuose pranyko Tavo veidas –
kažkur pasislėpė – aš jo neberandu –

dar vakar švietęs ir visur lydėjęs,
ramybę teikęs savo artumoj –
staiga pranyko, kaip pakilus vėjui
pranyksta rūkas vakaro žaroj...

Ir vėl vienatvėj savo užrakintas
ilgiuos aš Tavo veido spindinčio šviesaus,
tarytum kelrodės žvaigždės ar to žibinto,
neleidžiančio nuklysti nuo tiesaus

takelio – tik Tau žinot, kodėl man leidi
keliaut vienam per sutemas nakties –
galbūt, kad dar labiau ilgėčiau Tavo veido
ir jo ieškočiau iš visos širdies...

ČIA ŽEMĖ TA

2011 05 04

Čia žemė ta, kurią mums dovanojai,
kur statėme svajodami namus –
tik netikėjom mes tada ir nežinojom,
kad ant akmens – akmens čia veikia nebebus...

Ir liks tik akmenim užleistas laukas,
užverstas žemėm kiemo šulinys,
ir tarsi be šaknų, nes neišaugus
kadais sodinta mūsų obelis,

bet niekad taip ir neatvedus vaisių
ir nesukrovus kvepiančių žiedų...
Ar mūs kaltes Tu, Viešpatie, atleisi
ir ar padėsi nekartot klaidų –

ar beišvesi mus į Tavo dovanotą žemę,
kur vien tik akmenuotą lauką aš regiu?
Kur saulė balzgana – visai visai aptemę...
Prašau, palaimink lauką tą – Tavęs meldžiu...

.....
Už žemę tą tik Tau vienam dėkoju,
kur statėme kadaise mes namus –
Tau viską gražinau ir visa paaukojau,
kad perkeistum į tai, galbūt ko niekad nebebus...

PRIE TAVO, VIEŠPATIE, ŠIRDIES

2011 05 07

Prie Tavo, Viešpatie,
širdies
mane vienatvė
atlydės,
kur kietu skausmo
takeliu
aš prisiartinti
galiu

prie Tavo pervertos
širdies,
tarytum prie gyvos
versmės
ir atsigerti jos
vandens,
suklupus vėl ant to
akmens

prie Tavo mylinčios
širdies...
Ir tas vanduo iš jos
gelmės
man naują viltį
dovanos,
kai vėl sulauksiu
valandos

prie Tavo, Viešpatie,
širdies,
kai žodžių jau
neberekės –
kur meilės pramintu
keliu
Tave sutikt ir vėl
galiu.

© 2013 P. J. Conroy

| MYLINČIAS RANKAS

2011 05 07

| Tavo mylinčias
rankas
aš viską viską
gražinau,
nes tiktai Tu gali –
žinau –
nežvelgti į manas
klaidas,

bet džiaugtis, būdamas
šalia
sugrudusia mano
širdim
ir drąsint ją nauja
viltim,
pripildydamas ją
galia

iš savo mylinčios
širdies,
kad vėl galėčiau
atsistot
ir Tau vienam tiktai
dėkot,
kad Tu ištraukei iš
mirties –

gyvenimą man
gražinai,
už jį mokėdamas
krauju
ir rūbu aprengi
nauju –
davei ir žiedą
dovanai...

Todėl į mylinčias
rankas
grįžtu laimingas –
„Ačiū Tau“ –
nes Tavo šviesoje
matau,
kuo pavertei manas
klaidas.

SU ILGESIU ŽVELGIU

2011 06 04

płg. Ps 121, 1–2:

Pakeliu savo akis į kalnus, iš kur man ateina pagalba.

Mano pagalba ateina iš Viešpaties, kuris sukūrė dangų ir žemę!

Su ilgesiu žvelgiu aukštyn į kalnus,
iš kur pagalba Tavo atskubės
malonės lietumi – vėl kris lašai į delnus,
akis nuplaus ir skruostais nuriedės...

Ir kelią ras į mano sausą širdį,
ištroškusių beprotiškai Tavęs –
ten sausvages širdies tuščias pagirdžius,
tyra tėkmė malonės upės nusineš

į Tavo glėbį, kur taip kantriai laukęs,
Tu bėgi pirmas pasitikt manęs,
kad stipriai prie širdies savos priglaustum
ir leistum Tavo meilėje save atrast.

Todėl su ilgesiu žvelgiu aukštyn į kalnus,
iš kur pagalba Tavo atskubės –
ten nupraustas lietaus iš Tavo delno
aš liksiu amžiais gyvas prie Tautos širdies...

ČIA TAVO NAMAI

2011 06 12

Čia Smėlynė – čia mano namai
prie upelio gyvų vandenu,
nors žinau – čia esu laikinai,
bet džiaugiuosi, kad čia gyvenu –

gyvenu po svyruokliais beržais,
jie linguodami linki sėkmės,
o birželio tyliais vakarais
aš klausau upeliuko tėkmės –

jos klausau ir širdim ją geriu,
apipintą paukštelių balsais,
ir dėkingas Tau „ačiū“ tariu,
kad man leidi prabust vakarais

ir girdėti atverta širdim,
ką be žodžių į širdį kalbi,
ir žinoti, kad Tu su manim,
ir dėkot, kad mane atrandi

toj Smėlynėj – čia Tavo namai
prie malonės gyvų vandenu –
pasodintas aš čia amžinai
ir laimingas, kad Tau gyvenu.

IŠ MYLINČIOS ŠIRDIES

2011 06 27

Vėl Tavo meilės, Viešpatie, ilgiuosi –
be jos aš vargšas elgeta esu
ir šalta širdyje, lyg šuliny tamsu...
– Sakyk, kada ir vėl ją dovanosi,
pakviesdamas pažįstamu švelniu balsu?

Kai tau ištarus tyliai mano vardą,
širdy versmė gyvybės išsilies –
nors ir šulinys tas dar labiau gilės,
bet pasikeis jame vanduo apkartęs
į gyvą vandenį iš Tavo mylinčios širdies...

Galbūt dėlto aš Tavo meilės taip ilgiuosi –
ji mano širdį lyg tyra versmė užlies
ir meilėj Tavo jos gelmė gilės,
kai Tu nuo kryžiaus ją man dovanosi
iš savo pervertos ir mylinčios širdies.

TAVAM DELNE

2011 07 02

Tavam delne vingiuoja mano kelias
ir mano klystkeliai šakojasi delne –
Tu atrandi paklydusį mane gilioj raukšlėlėj
ir iškeli į delno aukštumas mane...

Ir kur beeičiau, Tau brangus kiekvienas
manasis žingsnis – leidi tai širdim suprast –
palaimintos ant Tavo delno mano dienos,
akimirkos ir metai – juos naujai atrast

Tu savo meilėj mokai ir nušvieti kelią
ir mano klystkelius, ten įrėžtus delne –
dėkoju Tau, kad ir gilioj raukšlėlėj
galiu laimingas būt, nes sutikau Tave.

NUOSTABIAUSIA DOVANA

2011 07 06

Apniukusi niūri
diena –
ji mano sielai
dovana,
nes širdimi geriu
klausaus
liūdnei švelnios dainos
lietaus –

o šitie skambantys
lašai,
Tavos ramybės
pranašai,
liūdėti man širdy
neleis,
nes netikėtai
išsiskleis

susitikimui
paruošta
Padangtė – ta širdies
vieta,
kurią Tu, Viešpatie,
lankai –
iš meilės ją
pasirinkai,

kad pasiliktum su
manim
ir kalbintum mane
širdim...
Ir man ramu – čia
Tu esi,
ir su Tavim
nebebaisi

jokia apniukusi
diena –
ji nuostabiausia
dovana,
nes širdimi geriu
klausaus,
tarsi švelnios dainos
lietaus –
Tavo kalbėjimo
tylaus.

NAUJA DIENA

2011 07 17

Vėl naują dieną man Tu dovanoji,
atversdamas kaip švarų baltą lapą –
už tą stebuklą Tau vienam dėkoju,
nors nežinau, ką ji atneš ir ką ji slepia,

bet aš tikiu, kad laiminsi šią dieną
ir leisi pasirinkti Tavo valią,
kad duonos duosi vėl šviežios kasdienės
ir ženklus pastatysi man prie kelio –

ir mokysi iš jų atleisti ir pažinti
tą meilę Tavo švelnią rūpestingą,
kurioj Tu leidi naujai dienai gimti
ir visa paruoši – ničnieko man nestinga...

Todėl dėkoju už stebuklą – naują dieną,
kurią Tu atverti kaip švarų baltą lapą
ir už palaimintą akimirką kiekvieną,
kurioj vien Tavo rūpestinga meilė slepiasi...

ATVIRA ŠIRDIM

2011 08 14

Sutverk man širdį klusnią ir nuolankią,
kad sekčiau, Viešpatie, tiktai Tavim
ir Tavo meilę iki skausmo brangią
dalint išmokčiau atvira širdim –

ir netausočiau, ką man veltui duodi –
gražinčiau Tau, mylėdamas kitus
Tavąja meile, teikiančia paguodą
ir viltį, atveriančią tuos siaurus vartus,

kuriais Tu pats esi ir kantriai lauki
kiekvieno mūsų – o taip pat manęs –
nedelsk tik Viešpatie – širdim pašauki
ir iš tamsos, kur nėra Tavęs, išvesk

pro tuos vartus – ir širdį man nuolankią
sutverk, kad sekčiau vien tiktai Tavim
ir meilę Tavo iki skausmo brangią
dalint kaip Tu išmokčiau atvira širdim.

KAIP MAN SEKTI TAVIM...

2011 08 21

Kaip man sekti Tavim
ir Tavęs neišduot,
kai sugriuvę namai
ir tik aidas namuos,
kai nuo skausmo išdžiūvęs
širdies šulinys
ir į kulną įkalta
surūdijus vinis...

Kaip man sekti Tavim
ir vilties neprarast –
net juodžiausioj nakty
Tavo valią atrast –
ir ieškoti vien jos,
lyg skaisčiausios žvaigždės,
patikėt, kad išves –
rasti kelią padės...

Kaip man sekti Tavim –
nenustoti mylėt
ir savęs, artimų,
ir namų negailėt –
nuolankiai sugrąžint,
ką gavau dovanai
ir tik Tau nusilenkt,
nes Tu vienas žinai,

kam ta skausmo gelmė –
ta baisi praraja
ir kodėl aš turiu
vienas pereiti ją...
Aš meldžiu tik šviesos,
kad Tavęs neišduot,
kai griuvėsiai – namuos,
o šuliny – ne vanduo...

AR ATSIMENI?

2011 09 24

Ar atsimeni, dar neseniai
aš lydėjau tave vakarais?
Mums atrodė – taip bus amžinai,
ir ta meilė niekad nesibaigs.

Nesibaigs kaip upelio tėkmė,
pagimdyta tyrosios versmės,
ir iš jos atsivėrus gelmė
mūsų sieloms atgimti padės –

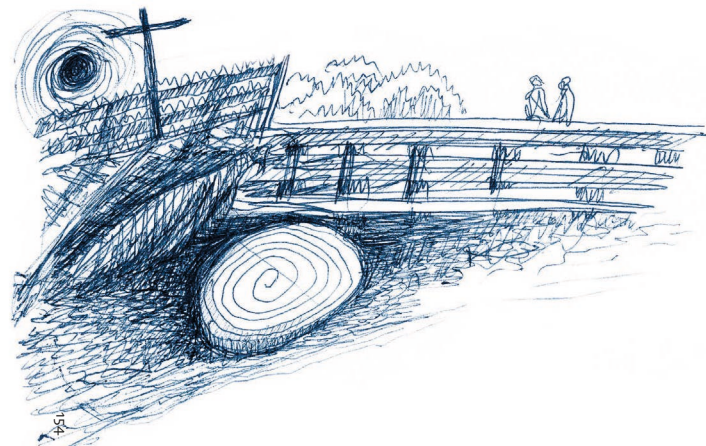
ir galėsime gert dovanai
iš riešukučių gyvybės vandens –
mums atrodė – tai truks amžinai,
bet sulaukėme drumsto rudens,

o po jo – dar šaltesnės žiemos,
kai užšalo tyroji versmė,
ir atrodė – ledai vienumos
negrąžins upeliuko tėkmės...

Ir beliko viena tik viltis,
kad pavasaris vėlei ateis,
Ir nuplauks ta žiemos patirtis
upeliuko tėkmėj su ledais...

154 Akmuo šiliny

LAUKAIS RUDENINIAIS

2011 10 09

Laukais rudeniniais, atodūsiams vėjo
be tako paklydus viena –
mačiau – mano meilė pro šalį praėjo
benamė, basa ir liūdna.

Atvėręs duris, aš kviečiau ją sušilti
prie židinio savo širdies,
bet ji negirdėjo, tik tyliai pravirkus
išnyko šešėlius nakties...

Ir liko krūtinėj atodūsis vėjo,
lietaus ilgesinga daina,
ir meilės, kurios pasikviest nemokėjau,
lig skausmo širdis sklidina...

TOKS SAULĖTAS RYTAS!

2011 10 15

Toks saulėtas rytas auksinio rudens,
toks giedras išplautas dangus!
Apniukusios dienos, kaip drumsto vandens
pritvinkusios balos, išdžius...

Pažvelk – štai lengva ir džiaugsminga ranka
nuspalvino medžių lapus –
jie gieda ugningai, iškėlę šakas
Kūrėjui – koks jis nuostabus!

Štai pievos, sidabro trapiais nériniais
jautria juvelyro ranka
išpuoštos, atgyja ir žybsi džiugiai,
ir nieko gražesnio nėra

už saulėtą rytą auksinio rudens,
kai giedras išplautas dangus
nuskaidrina sielą ir tyro vandens –
girdi – vėl šaltiniai prabus...

DAR NEIŠEIK

2011 10 23

Prašau Tavęs, pabūk, dar neišeik,
dar pasilik tą vakarą vėlyvą,
kad Tavo artumoj išlikčiau gyvas –
pražūti tamsioje naktį neleisk...

Neleisk į širdį tamsai prasiskverbt
ir užgesinti Tavo meilės ugnį –
tą prasivėrusią bauginančią bedugnę
sava šviesa, prašau Tavęs, užverk

ir leisk, kad sklidina skaisčios šviesos širdim
galėčiau pasitikt juodžiausią naktį
ir kad ugnis gyva nebenustotų degti
manoj širdy negęstančia viltim...

Todėl prašau Tavęs – dar neišeik,
dar pasilik tą vakarą vėlyvą,
kad Tavo artumoj išlikčiau gyvas
ir tamsioje naktį turėčiau viltį – leisk.

TIK TIEK

2011 11 01

Tik tiek tereikia – vieno Tavo žvilgsnio,
tik prie širdies švelnaus prisilietimo,
kad gyvas vėl galėčiau žengti žingsnį
iš nevilties tamsos, mirties ir paradimų

Į Tavo šviesą – tą, kurios ieškojau,
bet neradau, tamsoj nuklydęs metais,
nors Tu šalia buvai, bet nežinojau –
į tamsą žvelgti mat buvau pripratęs...

Tu atradai mane, ištaręs vieną žodį,
kuris atvėrė mano širdį kietą
ir nuo tada šalia esi, ir kantriai rodai
į šviesą kelią – tą malonės vietą,

kur priimtas esu ir vien nuo Tavo žvilgsnio –
jo prie širdies švelnaus prisilietimo –
laimingas vėl galiu aš žengti žingsnį,
dėkodamas širdy už tą susitikimą...

TUŠČIA ŠIRDIM

2011 11 13

Tuščia širdim
šaltuos namuos
Tave aš ,Viešpatie,
renkuos,
kaip uolą pamatams
namų –
ir nors juose
negyvenu,

Tau juos aukoju,
nes žinau –
Tau viską viską
grąžinau,
ką dovanojai man
kadais,
jei neišsaugojau –
atleisk...

Palaimink,
Viešpatie,
namus
ir negyvenančius
ten mus
surink – iš naujo
atstatyk
ir savo delnuose
laikyk,

kad būtų čia
Tavi Namai
ir Tu – uola – jų
pamatai,
ir vėl liepsnotų
židiny
Tava Dvasia –
gyva ugnis,

kuri mums teiktų
šilumos
ir leistų vėl gyvent
namuos
nauja viltim –
viena širdim –
ir degt negestančia
ugnim...

TAVĖS ILGIUOS

2011 11 19

Tavęs ilgiuos tą vakarą rudens,
kai nuo žvarbaus lietaus patvinę gatvės
širdin atplukdo drungną liūdesį vienatvės –
bet nelauktai vėl vakaro tyloj apsigyvens

Tavasis džiaugsmas tarsi spindulys,
iš Tavo mylinčios širdies atklydęs
į mano širdį – ta šviesa gyvybės
jos sutemas praskleis ir išsklaidys...

Todėl ilgiuos tą vakarą rudens
Tavęs, kai nuo lietaus patvinę gatvės –
ateik, prašau, į mano kambarį vienatvės
ir vakaro tyloj širdy apsigyvenk.

TAVE SUTIKAU

2011 12 03

Tave sutikau aš prie sielvarto upės –
ten tyliai ant kranto meldeis...
Gelmė atsivėrus, atrodė, netrukus
įtrauks, bet mane sulaikei.

Pašaukęs vardu, Tu man ištiesei ranką,
neleidai pražūti gelmėj –
padėjai pasiekt man tikėjimo krantą –
nutolo ir liko tėkmėj

tie skausmo verpetai, tos sielvarto bangos –
žinau – jie manęs nepasieks –
esu su Tavim ant tikėjimo kranto
prie mylinčios Tavo širdies...

MANE TU SUSIGRAŽINAI

2011 12 13

Tavojoj meilėj tirpsta uolos
ir virsta lyguma kalnai,
nors nuo Tavęs buvau nutolęs –
mane Tu susigrąžinai

tada, kai pervedei per mirtį,
kad prisikelčiau su Tavim,
ir dovanojai naują širdį,
liepsnojančią tyra ugnim –

joj išsilydo kietos uolos
neatleidimo nuodėmės,
puikybės ledkalniai prapuola –
ištirpsta be jokios žymės,

užsiveria baimės bedugnė
ir netikėjimo tamsa
išnyksta – Tavo meilės ugnį
su perkeičiančia jos šviesa

aš atrandu kiekvieną rytą,
širdy dėkoju – Tu žinai –
už tai, kad meilėj atgimdytą
mane Tu susigrąžinai.

VAKARO MALDA

2011 12 24

Už tuos, kuriuos man, Dieve, patikėjai –
už juos šį vėlų vakarą karštai meldžiu,
kad jų kely nurimtų žvarbūs vėjai
ir ta šviesa, kurią į širdį jiems įliejai,
atvestų pas Tave – ir leistum nuo pradžių

pažint Tave ir Tėvo šventą valią –
jo širdį gailestingą, meilę be ribų –
jos gydančią ir perkeičiančią galią –
„Padėk, prašau, jiems rast į Tavo širdį kelią
ir laimink juos, sugrįžtančius keliu“ –

Dėkoju Tau už tai, kad patikėjai
man tuos, kurie arti – už juos karštai meldžiu,
kad ta šviesa, kurią į širdį jiems įliejai,
atvestų pas Tave – ir jokie žvarbūs vėjai
nebeišplėstų jos iš meile uždegtų širdžių...

NAUJA VILTIS

2011 12 30

Varpai bažnyčių skelbia naują viltį
ir Tavo, Viešpatie, prisikėlimo džiaugsmą –
ir iš nakties tamsos man leidi vėl pakilti,
suteikdamas kaip dovaną didžiausią

sutvertą Tavo rankom naują dieną –
aš su viltim skubu jos pasitikti,
dėkodamas, kad laimini kiekvieną
pasirinkimą mano ir neleidi likti

tamsoj nakties – man padedi pakilti
į Tavo, Viešpatie, prisikėlimo džiaugsmą –
dėkoju Tau už naują dieną – naują viltį –
tą meilės Tavo dovaną didžiausią.

TAVO MEILĒS KELIAIS

2012 01 07

Vesk savaja Dvasia, pasiklysti neleisk –
būk šviesa naktyje, kai tamsu,
ir lydėk širdimi savo meilės keliais,
užmirštais ir apleistais visų..

Vėl kvieti nesustoti ir sekt Tavimi,
nors vien dykvietę plyną matau –
būk gyvybės versmė ir vilties durimis
tame ašarų slėny – ir Tau

padėkoti už viską šiandieną man leisk,
nes šviesa man esi, kai tamsu –
ir lydi širdimi savo meilės keliais –
su Tavim aš laimingas esu.

© 2014 Ontario

ŠVIESA, GYVENANTI MANY

2012 01 22

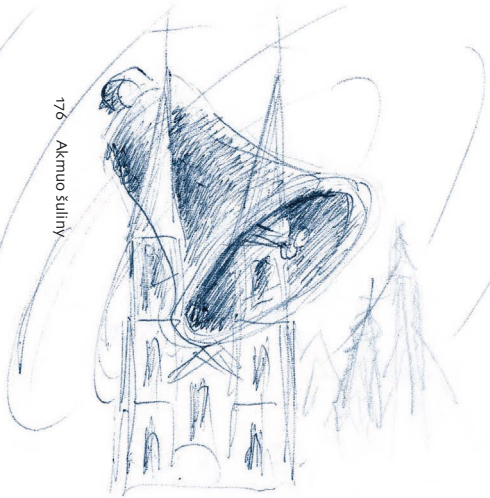
plg. Jn 1, 4–5:

Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.
Šviesa spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožė.

Dėkoju, Jėzau, kad einu ne vienas
gyvenimo keliu – ir Tu kartu eini.
Nei tamsios naktys, nei apniukę dienos
nebeužtemdo tos šviesos many,

kurių uždegęs man padovanojai,
kad šviestų, vesdama siauru keliu –
nebaisūs būtų man jokie pavojai,
apgintų nuo tamsos, kurią įveikt galiu

tiktai todėl, kad aš einu ne vienas,
kad nepalieki – Tu kartu eini...
Palaimintos ir naktys, ir apniukę dienos,
nes Tu – šviesa, gyvenanti many.

GERA BŪTI (S)AVIM

2012.02.05

Gera būti (s)avim
ir vien sekti Tavim,
kad ir kur Tu toli bekeliausi –
Tavo balso švelnaus,
lyg šaltinio tylaus,
širdimi atverta aš klausausi –

jo klausau ir tikiu –
pasiliksime sykiu,
niekuomet Tu manęs neišduosi –
naktimis, kai tamsu
ir kai būna baisu –
kai užspeistas vilkų, aš glaudžiuosi

prie Tavošios širdies,
jos ramybės versmės –
ja viena tik galiu pasikliauti –
ir takais atrastais,
Tavo tik pramintais,
į ganyklas vešlias man keliauti

su Tavim nebaisu –
vėl laimingas esu,
nes aš Tavo avis mylimiausia –
prie šaltinio tylaus
Tavo balso švelnaus
širdimi atverta aš klausausi...

YRA JUK METAS

2012.02.19

plg. Mok 3, 1–2, 3b, 5a:

Viskam yra metas, ir kiekvienam reikalui tinkamas laikas po dangumi.

Laikas gimti ir laikas mirti,

laikas sodinti ir laikas rauti, kas pasodinta.

laikas griauti ir laikas statyti.

Laikas išmėtyti akmenis ir laikas juos surinkti.

Yra juk metas akmenis barstyti
ir metas juos visus visus surinkti –
ir kas sugriauta, vėl pradėt statyti –
ir tam, kas mirę buvo – vėl iš naujo gimti...

Dėkoju, Viešpatie, Tau už kiekvieną metą –
juos dovanoji, kviesdamas tikėti –
o kausčiusį upes pernykštį ledą
Tu ištirpdai – ir vėl gyvai tekėti

jas pašauki – taip nuostabu matyti,
kad meilėj Tavo galim mes iš naujo gimti
ir kas sugriauta, vėl pradėt statyti
su Tavimi – ir Tavo širdyje nurimti...

182 Akmuo šulimys

KUR KAŽKADA TU GYVENAI

2012 03 03

Jau taip seniai
toli toli –
vaikystės vizijų
šaly
gal gyvenai
negyvenai,
bet liko šaknys –
iš tenai

jos gyvo semiasi
vandens
ir nieks daugiau
nebeuždengs
šaltinių požemio
gilių –
atsigaivint iš jų
galiu,

sugrįžęs užmirštais
takais
prie namo, kur gimiau
kadais –
ten, kur Jokūbo
šulinys
ir jo sodinta
obelis,

vaisinga sodo
vidury –
vaikystės vizijų
šaly,
kur kartais nuneša
sapnai
prie tų šaknų –
toli tenai,
kur kažkada tu
gyvenai...

NELEISK MAN

2012 03 19

Neleisk man Tavo meilės vėl pamiršti,
kai atradai mane, iš tolo pastebėjai
ir švelniai palietei ugniniais savo pirštais
mane – tą šaltą akmenį, nes panorėjai,

kad kaip versmė ištrykštų Tavo meilė
iš to akmens grubaus ir netašyto
ir lietųs Tavo garbei giesmės, eilės –
jom šlovinčiau kas dieną ir kas rytą

Tave – gyvųjų akmenų Kūrėją,
dėkodamas už stebuklingus Tavo pirštus,
kuriais man širdį gyvą Tu įdėjai –
už tai, kad mylimas esu ir nepamirštas...

IŠBLUKO ATMINTY

2012 03 25

Išbluko atminty jau Tavo veidas –
jį uždengė dešimtmečių šešėliai,
bet gyvas širdyje esi ir, man atleidęs
tą užmiršimą, suteiki ir vėlei

Artumą savo, kažkada patirtą,
kai aplankei mane vaikystėj tamsų rytą –
tada tik nežinojau, kiek man bus dar skirta
gyventi be Tavęs ir kantriai laukti kito

Susitikimo – to malonės meto,
kai Tavo vėl esu atrastas ir priimtas,
ir pervestas per ugnį ir per ledą –
atgimęs Tavo meilėj – ir joį užaugintas.

IŠDŽIŪVO ŽODŽIAI

2012 04 14

Išdžiūvo žodžiai – jie nebeaplanko
ir nėra kam tavęs varge paguost...
Ir vėl tamsa lyg neregė už lango,
o širdyje – duobė, kurioj nėra šviesos –

tik sielvarto išdeginta dykynė –
ten skausmo sausvagės, šaltiniai be vandens...
Gilioj duobėj – toj Pažado Smėlynėj –
ar Tavo meilė dar apsigyvens?

Ar gaivūs dar atūš malonēs lietūs,
prikeldami numirusias upes?
Ar liks ten Tavo dovanotai meilei vietas? –
Aš klausiu, Viešpatie – ir vēl šaukiuos Tavęs,

nes toj gūdžioj tamsoj nieks neaplanko,
ir nėra kam manęs skausme paguost –
ateik, prašau, ir sugrąžink man savo dangų,
ir leisk iš Tavo rankų atsigerti jo šviesos,

kad pereičiau su Tavimi išdeginta dykyne
į kitą krantą – Viešpaties Namus –
kur Tēvo žemē – ilgesio širdies Tėvynē,
jo meilēs ašarom nuskaistintas dangus.

MAŽOJI SKRUZDĖLYTE

2012 04 29

Mažoji skruzdėlyte,
darbštuole rudaake –
velki tu savo spyglį,
vien žvelgdama į taką.

Mažoji skruzdėlyte,
ar tu kada sustoji
ir akeles pakėlus,
ar dangų pamatuoji?

Mažoji skruzdėlyte,
kur baigias tavo kelias –
ar ten, kur skruzdėlynas,
tas skruzdėlių namelis,

ar kur dangus beribis,
kurio neišmatuosi,
bet širdimi pamilsį,
kai po darbų sustosi...

Mažoji skruzdėlyte –
spygliuotas tavo kelias –
atvėrus dangui širdį,
jį nešt mažais žingsneliais.

TAVO MEILĒS PRAMINTU KELIU

2012.05.07

Nuo vienatvės perdžiūvusio lauko,
tų išdegintų skausmo vagų
nepalik – aplankyk – nesulaukiu
Tavo meto – vėl vienas renku

lauko akmenis – jų nemažėja –
aštriabriaunių sunkių akmenų...
Ir tos vagos nuo skausmo gilėja –
nevilty viltimi gyvenu,

kad palaiminsi merdintį lauką,
išsiilgusį Tavo lietaus
ir jame, kur tik akmenys augo,
išsilies, kaip malonė dangaus

išganingi vėlyvieji lietūs,
upeliukai nušniokš vagomis,
Tavo metui atėjus žadėtam –
išsipildymo to dienomis...

Sužydės ir atgis šitas laukas
ir pavirs Tavo sodu vešliu –
pas Tave ten ateisiu – palauki –
Tavo meilės pramintu keliu.

© 2015 - All rights reserved.

ATEIK, PRAŠAU

2012 05 27

Ateik, prašau – tik vieno nepalik,
kaip pakelės akmuo Tavęs šaukiuos,
ir kad išgirsi vėl mane, tikiuos –
juk priglaustas buvau nesyk

ir mylinčios širdies gelmėj
nuplautas Tavo ašarų lietaus...
Kur Tu dabar? – Ateik, Tavęs prašau –
ir gyvojo vandens tėkmėj

nuplauk mane, vėl leidęs patikėt,
kad mylimas esu, kaip ir anksčiau –
kad kryžių skirtą netuščiai nešiau,
nors ir žinau – jį nešiu, kiek reikės...

Tik Tu ateik, prašau, padék jį nešt sykiu
ir nepalik to pakelės akmens sunkaus,
išdžiūvusio ir laukiančio lietaus
iš Tavo, Tève, mylinčių akių...

TAVO MEILĒS AŠARA

2012 06 30

Tavo meilės ašara
už mane pralieta,
susigers į širdį
akmeninę kietą –

Tavo meilės ašaroj
uolos išsilydys –
jos gelmėj beribėj
dings kalnai išdidūs –

Tavo meilės ašara
skaistins mano širdį
ir tyrais šaltiniais
dykumą pagirdys –

Tavo meilės ašara
virs versme gyvybės –
liesis iš krūtinės,
trykš į amžinybę –

Tavo meilės ašara
už mane pralieta,
dovanos man dangų –
Tavo meilės vietą.

200 Akmuo šulinys

TAVO MYLINČIOS RANKOS

2012 08 04

Tavo mylinčios serginčios rankos
man pražūti neleis ir padės
išsklaidyti apniukusį dangų
nuo pavargusios mano širdies –

joms palietus akis, vėl regėsiu
Tavo mylintį veidą – ir vėl
aš sugersiu Jo gydančią šviesą,
ir neklausi manęs Tu, kodėl

paklydau, nuo Tavęs atitolau –
Tu juk, Viešpatie, viską žinai...
Man atleisk – per mažai Tau dėkojau
ir mylėjau Tave per mažai,

bet tikiu – Tavo mylinčios rankos
man per sutemas taką nuties
ir atvers skaisčiai švytintį dangų,
kai priglusiu prie Tavo širdies.

ESU TOKS PAT

2013 01 06

Esu toks pat – tiktai akmuo
malonės šulinio dugne –
ten iš gelmių gilių vanduo
neleidžia apkerpėt mane.

Nuplautas jo skaidrios tėkmės
ir panardintas lig ausų,
geriu gyvybę iš versmės –
ir aš džiaugiuos, jog čia esu –

jau niekas nebeišridens
iš tų malonės vandenų
manęs – to gyvojo akmens,
nes dėl Tavęs aš gyvenu –

nors ir toks pat – tiktai akmuo
malonės šulinio dugne –
laimingas aš, nes jo vanduo
man leidžia atspindėt Tave.

MIESTO PAUKŠTELIS ASFALTO SPALVOS ŠVARKELIU

(vaikų skaičiuotė)

2014 11 21

Dievo paukštelis yra artimas liaud. žvirbleliui nabagėliui (ubagėliui) – t. y. tam, kuris yra prie Dievo – plg. rus. у-бог-ий «тот, кто у-Бога».

Mažas žvirbleli,
miesto paukšteli,
man pasakyk, ar nešalta
tau strikinėti,
garsiai čirškėti
gatvėj basam ant asfalto?

Tavo švarkelis
pilkas kaip kelias,
akys – grūdėliai asfalto –
mielas žvirbleli,
Dievo paukšteli,
eikš, dovanosiu tau paltą –

Paltą iš šiltų pūkų –
pasakyk, kiek guzikų –
trys du vienas keturi –
suskaičiuoti tu turi.

ŽALIO ŽIOGO NAUJI NAMAI

(vaikų skaičiuotė)

2014 11 24

Vasarą žolėj nuo seno
žalias žiogas sau gyveno –
čirpindamas smuikeliu
džiaugėsi džiaugsmu žaliu.

Bet atėjo rudenėlis
ir nuvyto pievų gėlės –
žiogui tapo neramu –
reiks ieškot naujų namų.

Taip su savo smuikeliu
iškeliavo jis keliu...
Ir suradęs batą seną,
sau šiltai apsigyveno.

Pasakyk, jeigu žinai,
žiogo kur tikri namai?
Kas teisingai atsakys,
jo smuikelį įsigis.

ŽODŽIAI

2014 11 29

Branginu šitą tylą,
kai susirenka žodžiai –
iš gelmių jie iškyla,
bangų keteras skrodžia –

kaip žuvėdros prieš aušrą
laukia rytmečio godžiai,
taip ritmingai sūpuojas
ant bangų šitie žodžiai,

kol pažadinti saulės
patekėjimo šypsniu,
jie sparnuoti pakyla
ir jų plunksnos sublyksi,

atspindėdami saulę,
tarsi paukščiai jie skrenda
ten, kur kitas pasaulis –
į neatrastą krantą...

Branginū aš tą tylą,
kai susirenka žodžiai –
jie mane dar palaiko
ir neįeidžia nuobodžiai

kasdienybėn nugrimzti –
mano žvilgsnis pakyla,
ir kai bangos nurimsta,
įbrendu aš į Tylą...

MANO VASARA

2015 07 22

Beržų bures išskleidusi,
per jūrą balto rūko
rasota smilgų valtimi
išplaukusi, pasuko

žiedus išbarsčius vasara
į rudeninį krantą,
dianas kur kerpa vakaras –
trumpėdamos jos krenta,

lyg nužydėję žiedlapiai
pro kiaurus vėjo pirštus –
ilgėjančiuos šešėliuose
pradingsta, tyliai miršta

svajonių mano vasara,
sudužusi į krantą,
kur rudeninio ilgesio
sparnais rugpjūtis skrenda...

ŽIEMA

2016 01 07

Žiema. Užšalo vandenys,
ir aš esu užšalęs...
Tik širdyje gyvu
vandens lašu likau –

su ilgesiu dangaus
ir atspindžiu to ilgo kelio,
kuriuo į dangų kildamas,
staiga į žemę skaudžiai nukritau.

.....
Žemyn kritau ledu iš debesų
sušalęs ir sustingęs –
kol Tavo žvilgsny ištirpau ir vėl jame esu
gyvu lašu dangaus – laimingas.

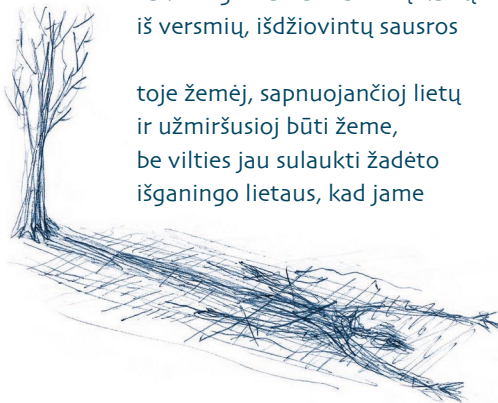

TARSI MEDIS

2016 02 23

Tarsi medis, nežinantis vardo,
metų metais į dangų stiebiuos,
šaknim gerdamas vandenį kartu
iš versmių, išdžiovintų sausros

toje žemėj, sapnuojančioj lietu
ir užmiršusioj būti žeme,
be vilties jau sulaukti žadėto
išganingo lietaus, kad jame

vėl šaltiniai gyvieji atgiję
išsiveržtų iš žemės gelmės
ir ilgai prisimintų, kad lijo
medžio šaknys ir šakos – vilties

vainiku visžaliu apsisiautęs,
nes pašauktas vėl Tavo esu –
jokiom vėtrom manęs neišrauti
ir sausrų man jokių nebaisu –

Tau dėkingas už išstartą vardą,
šakomis vėl į dangų stiebiuos,
kaip į uolą, į meilę atvertą –
šaknimis – širdimi – kabinuos.

KOL PASIBAIGS LIETUS

2016 04 26

Aš nieko neprašau tavęs – tik tyliai laikiu,
kaip po pirmos perkūnijos pažadintas dangus
kad laukia saulės šypsnio – vėl nuplautas
jo veidas pragiedrės ir pasibaigs lietus.

Tik atspindės tą naują dangų mažas lašas –
nuslysti tavo skruostu juo norėčiau aš...
Bet debesys jau sunkūs tvenkiasi ir baisiai dažo
niūriom spalvom tai, ką lietus atneš.

.....
Aš nieko neprašau tavęs – maldoj tik laikiu,
dangus kol pragiedrės ir pasibaigs lietus.

RUDENINI VĖJAU

2016 10 22

Ko tu blaškaisi, rudenini vėjau,
kam klibini užvertas langines –
pernykščių lapų nepailstantis šlavėjau,
vėl paklydai, nerasdamas savęs...

Ar kas supras neišsakytą skundą,
kai laužai tu, grąžydamas šakas –
širdin tau pasibeldus, ji ir vėl atbunda,
kartodama tas užmirštas natas,

kuriom užgroji, rudenini vėjau,
užgaudamas apmirusias stygas –
ilgiuosi tos šalies, iš kur atėjęs,
kaip piligrimas, tu esi – ir aš...

MANO KELIONĖ

2018 06 22

Mano kelionė – tai Tavo dėlionė,
pėdsakus Tavo skaitau.
Mano gyvybė – iš meilės beribės
Tavo – dabar supratau.

Naktį ir dieną, mirksnį kiekvieną –
Tu visuomet su manim.
Ištiesi ranką – man to pakanka
vėl kad gyvenčiau viltim –

Vėl kad mylėčiau, veidą regėčiau
šviečiantį Tavo nakty,
ir tą kelionę, kaip meilės malonę
Tavo atrasčiau širdy.

Architekto Lino Poniškaičio (gim. 1963 m.), Dievo Gailestingumo metams skirto respublikinio eilėraščių konkurso laureato (2011 m.), sakralinės poezijos rinkinys, atspindintis autoriaus tikėjimo kelionės patirtis ir įžvalgas. Knyga iliustruota autoriaus fotogra jomis ir paraščių piešinėliais iš rankraščių.

Linas Poniškaitis

Akmuo šuliny

Atsakingoji redaktorė Sonata Jonušaitė

Kalbos redaktorė Vida Kasparavičienė

Dailininkė Ona Liugailienė

Spaudai parengta 2018 10 11. Tiražas 500 egz.

Išleido VŠĮ „Versmės“ leidykla

Geležinkelio g. 6, 02100 Vilnius, www.versme.lt

Spausdino Standartų spaustuvė

S. Dariaus ir S. Girėno g 39, 02189 Vilnius, www.standart.lt

Knygą elektroniniu formatu išleido

„Versmės“ leidyklos Elektroninių knygų rengimo centras.

Vilnius, 2019-01-21

ISBN 978-609-8148-64-0 (popierinė kn.)

ISBN 978-609-8148-69-5 (elektroninė kn.)

Tos eilės iš mano Tikėjimo kelionės. Jų šaltinis – Meilė, o tekėjimas – iš Tikėjimo. Keliaudamas kaip piligrimas, toje kelionėje esu ne vienas...

Mielas skaitytojau, linkiu palaimingos kelionės neatrastais eilėraščių takais. Jei juose sutiksi Tą, kuris pirmas tave ir mane pamilo, mylinčioj žirdy išsvajojo ir ištikimai lydi į Tėvo Namus, būsiu laimingas.

Linus Poniškaitis – lašasdangaus